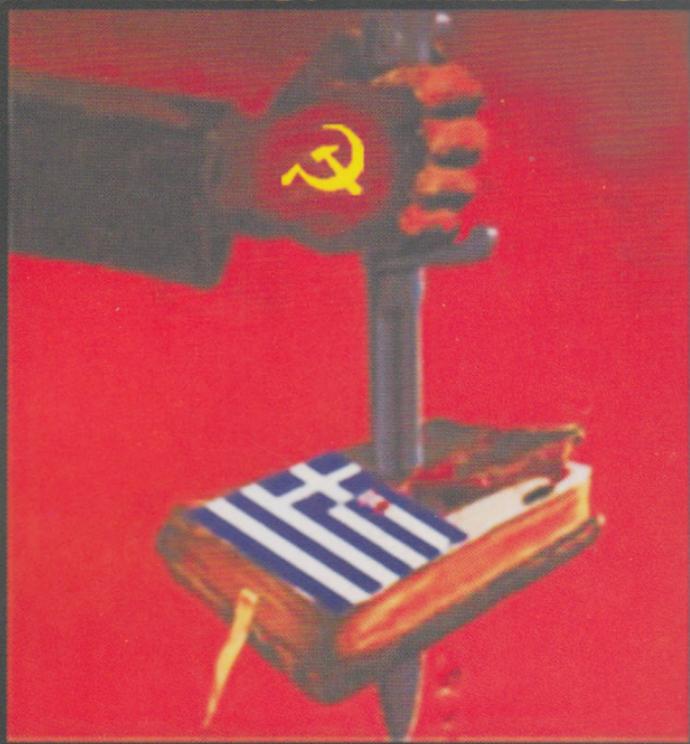

Γ. Δημητρακόπουλος

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΕΣ ΠΡΟΔΟΣΙΕΣ

Μικρασία - Μακεδονία - Θράκη - Β. Ήπειρος - Κύπρος

Γ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΕΣ ΠΡΟΔΟΣΙΕΣ

Αισθητική επιμέλεια: Μ. Σιδηροπούλου

©+P 2013, Εκδόσεις «Χρυσή Αυγή»

ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική, μερική ή περιληπτική ή κατά παράφραση ή διασκευή του περιεχομένου του βιβλίου με οποιονδήποτε τρόπο, ηλεκτρονικό, μηχανικό, φωτοτυπικό, ή άλλο, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη, σε Ελλάδα και εξωτερικό (Νόμος 2121/1993).

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

5

Αντί Προλόγου

6

Εισαγωγή

8

Η προδοσία
της Μικρασιατικής
Εκστρατείας

12

Η προδοσία
της Μακεδονίας
και της Θράκης

58

Η προδοσία
της Βορείου Ηπείρου

70

Η προδοσία της Κύπρου

ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

Το βιβλίο που κρατάτε στα χέρια σας είναι περίπου κατά το ήμισυ... κομμουνιστικό!!! Και τούτο, γιατί περιέχει επίσημες ανακοινώσεις του ΚΚΕ, άρθρα επιφανών κουκουέδων, αποσπάσματα ομιλιών τους, δημοσιεύματα των εφημερίδων τους, κ.τ.λ., σχετικώς με την προδοσία της Μικρασιατικής Εκστρατείας, της Μακεδονίας και της Θράκης, της Βορείου Ηπείρου και της Κύπρου. Τους αποκαλύπτουμε, λοιπόν, με τα δικά τους ντοκουμέντα!

Η αποκάλυψη αυτή του προδοτικού τους ρόλου, είναι αναγκαία για να θυμηθούν οι παλαιότεροι και -κυρίως- για να μάθουν οι νεώτεροι, οι οποίοι υφίστανται μια άνευ προηγουμένου πλύση εγκεφάλου, από το 1974 μέχρι τις ημέρες μας, χωρίς ουσιαστικό αντίλογο (από την ψοφοδεξιά). Τώρα, όμως, οι συνθήκες άλλαξαν. Τώρα, οι Έλληνες εθνικιστές έχουν την δική τους φωνή, την Χρυσή Αυγή, που θα αποκαταστήσει στο βάθρο της την πραγματική Ιστορία του Έθνους. Ας είναι το βιβλίο ετούτο ένα λιθαράκι, στην τιτάνια αυτή προσπάθεια.

(ΥΓ): Το ΚΚΕ, από το 1918 έως το 1968 ήτο το ενιαίο κόμμα της αριστεράς. Άρα, όσα εγκλήματα εσχάτης προδοσίας το βαρύνουν, βαρύνουν εξίσου τον ΣΥΡΙΖΑ και την ΔΗΜΑΡ, που είναι οι πολιτικές μετεξελίξεις του, οι οποίες επιπροσθέτως ποτέ δεν απαρνήθηκαν το προ του 1968 παρελθόν τους.

Καλή ανάγνωση!

Το ΚΚΕ ιδρύθηκε (αρχικώς ως ΣΕΚΕ – Σοσιαλιστικό Εργατικό

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Κόμμα Ελλάδος) στις 17-23 Νοεμβρίου 1918 (4-10 Νοεμβρίου με το τότε ισχύον ημερολόγιο), στον Πειραιά, κατά την διάρκεια του 1ου Σοσιαλιστικού Συνεδρίου. Πρωτεργάτης της ιδρύσεως ήταν ο εβραίος Αβραάμ Μπεναρόγια (μέχρι τότε ηγέτου της σιωνιστικής «Σοσιαλιστικής Εργατικής Ομοσπονδίας – Φεντερασιόν»), ενώ συμμετείχαν περίπου 30 σύνεδροι. Ιδού κάποια ονόματα συμμετεχόντων: Σαμουήλ Γιονά, Αβραάμ Πέχνα, Αλμπέρτο Αρδίττι, Ισαάκ Καρασσό, Χ. Μπενρουμπή, Φραντς Τζουλάτι, Ζακ Βεντούρα (ιδρυτής της νεολαιίστικης ΟΣΕΝΕ (μετέπειτα ΟΚΝΕ, σήμερα ΚΝΕ), Αλμπέρτο Κουριέλ, Αβραάμ Λεβί, Φραντς Πετρούσκα κ.α. Όπως καταλαβαίνετε, η πλειοψηφία των ιδρυτών του ΣΕΚΕ (ΚΚΕ) ήταν εβραϊκή, όπως και σ' όλα τα άλλα Κ.Κ. όπου γης. Βεβαίως, στο 1ο Συνέδριο συμμετείχαν και ολίγοι Έλληνες, όπως ο Νικόλαος Γιαννιός, που μόλις κατάλαβαν περί τίνος πρόκειται έφυγαν απδιασμένοι. Ιδού τι αναφέρει σχετικώς ο Γιαννιός:

«Ιδρυταί του ΚΚΕ, τόσοι εις τας Αθήνας όσον και εις την Θεσσαλονίκην, ήσαν Ισραηλίται ή κρυπτο εβραίοι Έλληνες, το δε κίνημάτων, παρ' όλα τα σοσιαλιστικά φαινόμενα ή προσήματα, ήτο εβραϊκόν εθνικιστικόν. Το υπό την ηγεσίαν μου τότε Σοσιαλιστικόν Κέντρον Αθηνών (έτος Ιδρύσεως 1911) ουδέν μέρος έλαβεν εις την ίδρυσιν του ΚΚΕ. Τουναντίον, προσεπαθήσαμεν, μεταβάντες εις τα γραφεία του, οδός Ευριπίδου, ν' αποτρέψωμεν τους νεοφώτιστους κομμουνιστές από του να προσχωρήσουν εις την Μόσχαν, προβλέψαντες ποία κρίσις

και ποία δεινά επερίμεναν τον σοσιαλισμόν της Ελλάδος και την Ελλάδα από την σοβιετικήν παρερμηνείαν του Μαρξισμού. Δυστυχώς, τα σοσιαλιστικά μας επιχειρήματα δεν εισηκούσθησαν, εφόσον η εβραϊκή ηγεσία είχε τους ιδικούς της ανθελληνικούς σκοπούς, οι δε γύρω αυτής Έλληνες προλετάριοι ήσαν αγράμματοι και αφελείς. Προσήλθαμεν εν τούτοις, ως μειοψηφία, εις το πρώτον Σοσιαλιστικόν Συνέδριον (1918), ηγωνίσθημεν και πάλιν, αλλ' απεχωρήσαμεν εν τέλει δια να μη γίνωμεν όργανα της κομμουνιζούσης εβραϊκής πλειοψηφίας. Έκτοτε, οι παλαιοί σοσιαλισταί, επολεμήσαμεν και πολεμούμεν φανερά και τίμια τον Μπολσεβικισμόν, καθώς και τους κατοπινούς διαφορούμενους "συναγωνιστάς" του» (πηγή: Ελ. Σταυρίδη, «Τα παρασκήνια του ΚΚΕ»).

Το 1920, με απόφαση του 2ου Συνεδρίου του, το κόμμα προσέθεσε την λέξη «Κομμουνιστικό» στον τίτλο του (ΣΕΚΚΕ) και προσεχώρησε στην Γ' Κομμουνιστική Διεθνή (Κόμιντερν). Τέλος, το 1924 μετονομάσθηκε οριστικώς σε ΚΚΕ.

Η πρώτη προδοσία ήρθε από τα... γεννοφάσκια του και αφο-

Η ΠΡΟΔΟΣΙΑ ΤΗΣ ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΙΚΗΣ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑΣ

ρούσε την Μικρασιατική Εκστρατεία. Επρόκειτο βεβαίως για εντολή από την υπό σιωνιστική κατοχή Μόσχα, που υποστήριζε αναφανδόν τον «ντονμέ» (φαινομενικώς εξισλαμισθέντα Ιουδαίο) Κεμάλ, με άφθονα χρήματα και πολεμικό υλικό. Η κομμουνιστική προδοσία είναι αναμφισβήτητη. Κατ' αρχάς υπάρχει το πιο σοβαρό ντοκουμέντο προδοσίας, που περιέχεται στο διαβόητο άρθρο του Γ.Γ. του ΚΚΕ, Ν. Ζαχαριάδη, στον «Ριζοσπάστη» της 12ης Ιουλίου 1935, με τίτλο «Μια Επιφύλαξη»:

«Αν δεν νικιόμασταν στη Μικρασία, η Τουρκία θα 'τανε σήμερα πεθαμένη και μεις Μεγάλη Ελλάδα. Τη «λευτεριά» μας θα την σπρίζαμε στην υποδούλωση του Τούρκικου λαού. Αυτό εμείς δεν το δεχόμαστε. Το αποκρούουμε κατηγορηματικά. Η αστικοσιφλικάδικη Ελλάδα στη Μ. Ασία πήγε όχι σαν εθνικός απελευθερωτής μα σαν ιμπεριαλιστική δύναμη, όργανο των Εγγλέζων μεγαλοκαρχαριών. Πήγαινε αυτού όχι μόνο για να δαιωνίσει την ξενική κυριαρχία πάνω στον Τούρκικο λαό μα και να κάνει την Τουρκία αντισοβιετικό ορμητήριο. Γι' αυτό, εμείς όχι μόνο δεν λυπηθήκαμε για την αστικοσιφλικάδικη ήττα στη Μικρασία, μα και την επιδιώξαμε».

Έτσι, από την πρώτη στιγμή το ΣΕΚΕ (ΚΚΕ) τάσσεται κατά της εκστρατείας και υπέρ της Τουρκίας, οργανώνοντας κομμουνιστικούς αντιπολεμικούς πυρήνες στο μέτωπο, με το σύνθημα «Στα σπίτια μας!». Αναφέρει σχετικώς ο Μπεναρόγια: «Μια

ευρεία αντιπολεμική προπαγάνδα εις το μέτωπο και τα μετόπισθεν αναπτύσσεται. Οργανώνονται ενιαίου στρατιωτικοί κύκλοι προς μελέτη και συζήτηση. Ένα κόμμα αντιπολεμικό δημιουργείται στο μέτωπο» (πηγή: «Η πρώτη σταδιοδρομία του ελληνικού προλεταριάτου», Α. Μπεναρόγια, Εκδόσεις «Κομμούνα»). Αναφέρει σχετικώς και ο «Ριζοσπάστης» στην ένθετη έκδοση «Μικρασιατική Εκστρατεία και Καταστροφή 1919-1922», στο φύλλο της 14ης Αυγούστου 2011: «Στο μικρασιατικό μέτωπο συγκροτήθηκε επίσης Κεντρική Εκτελεστική Επιτροπή των κομμουνιστών στρατιωτών, με στόχο τη διαφώτιση των στρατιωτών του μετώπου, αναδεικνύοντας τις επιδιώξεις της άρχουσας τάξης και των ιμπεριαλιστών συμμάχων της με την τυχοδιωκτική μικρασιατική εκστρατεία, από τη μια πλευρά, και τα πραγματικά λαϊκά συμφέροντα, από την άλλη».

Μάλιστα, οι κομμουνιστές εξέδωσαν –εκτός από «αντιπολεμικές» προκηρύξεις– και εφημερίδα στο μέτωπο! Από την παραπάνω πολύ πρόσφατη Ένθετη Έκδοση (του 2011), ιδού τι έγραφε «Η φωνή των στρατιωτών του Μετώπου», το Σεπτέμβριο του 1920:

«Αφού τόσον καιρό εστρώσαμε της Βαλκανικής, της Ρωσίας και της Ανατολής τα βουνά και τους κάμπους με τα κουφάρια μας και με το σκοτωμένο αίμα μας εβάψαμε το χώμα και τις πέτρες τους, αφού οι αφέντες που κυβερνάνε μας δέσανε με τις βαριές αλυσίδες της οργανωμένης βίας σαβανώνοντας τα σπιτικά μας με τη μαυρίλα της δυστυχίας, έρχονται τώρα με την απαίσιμη ικανοποίηση του θριάμβου των να μας ζητήσουνε ψήφο ευγνωμοσύνης για το μεγάλωμα της “Πατρίδος” και για την απελευθέρωση των “υποδούλων αδελφών”...

Κι όταν, πια, ενώ εμείς τραβούσαμε το θανατερό δρόμο του

μαρτυρίου μας με τα νύχια των στρατοκρατικών κοράκων στη σάρκα μας, είδαμε αυτή την παρασιτική τάξη... είδαμε αυτούς τους κυβερνητικούς πάτρωνες τους μ' όλο το φκιασίδι του φιλεργατισμού των να ρίχνουν στο τέλος κάθε πρόσχημα δίνοντας τις πιο οικτρές αναχρονιστικές λύσεις στα σύγχρονα κοινωνικά προβλήματα, εργατικά, αγροτικά και αρπάζοντας τον ιδρώτα και το αίμα των αδελφών μας εργατών και χωρικών για να χτίζουν τα παλάτια και να γεμίζουν τις κάσες των πλουτοκρατών...

Δεν μπορείτε να 'χετε σεις πατρίδα ούτε ιδανικά. Τα ιδανικά σας και η πατρίδα σας είναι κλεισμένα μέσα στο σιχαμερό σας συμφεροντολογικό σας εγώ που την κτηνώδη απληστία του χορταίνει η θυσία του ανθρωπίνου αίματος. Η πατρίδα αυτή που την περιτριγυρίζετε μ' έναν γελοίο πλασματικό φωτοστέφανο είναι η δική μας η πατρίδα. Και οι αληθινοί πατριώτες είμαστε εμείς. Όχι γιατί σκοτωθήκαμε και σκοτώσαμε άλλους ανθρώπους και ματώσαμε και ταλαιπωρηθήκαμε για τα συμφέροντά σας κάτω απ' την πίεση της βίας σας, αλλά γιατί το κήρυγμα της μεγάλης αλήθειας που 'ρχεται βροντόφωνο από κει πάνω, (σ.σ. εννοείται η Σοβιετική Ρωσσία), μας εσφυρηλάτησε την καρδιά μας με τη θέληση της αγαπημένης πατρίδας μας αναγεννημένης κι ευτυχισμένης με τη δύναμη την ακαταμάχητη που χρειάζεται στους μεγάλους απολυτρωτικούς αγώνες, με την αγάπη για όλους τους δυναστευομένους ανθρώπους του κόσμου και για τη λευτεριά και για την παντοτινή ειρήνη και για την αδελφосύνη. Αυτή είναι η πατρίδα για την οποία έχουμε την ανώτερη θέληση και δύναμη να πολεμήσουμε. Και θα πολεμήσουμε γι' αυτήν». (πηγή: Το ΚΚΕ, Επίσημα Κείμενα τόμος Α', σελ. 114 - 116).

Πατρίδα τους, λοιπόν, η Σοβιετική Ένωση! Και μόνο γι' αυτήν

έχουν «τη θέληση και τη δύναμη» να πολεμήσουν! Οι ίδιοι τα έχουν γράψει αυτά και οι ίδιοι τα αναδημοσιεύουν αναϊδώς, το 2011 επαναλαμβάνω. Δεν είναι, λοιπόν, απλώς προδότες, είναι και αμετανόητοι προδότες!

Επιπροσθέτως, παραθέτω και απόσπασμα από το «μήνυμα της ΓΓ της ΚΕ του ΚΚΕ Αλέκας Παπαρήγα για την επέτειο των 90 χρόνων του Κομμουνιστικού Κόμματος Τουρκίας - 27/11/10»: «...θα ήθελα να σταθώ σε ένα σοβαρό ιστορικό γεγονός που κάνει ακόμα πιο στενούς τους δεσμούς ανάμεσα στον ελληνικό και τουρκικό λαό, ανάμεσα στους Έλληνες κομμουνιστές και τους Τούρκους κομμουνιστές. Πρόκειται για την Μικρασιατική Εκστρατεία που οργάνωσε η αστική τάξη της Ελλάδας με σκοπό να κατακτήσει τουρκικά εδάφη». Εδώ νομίζω πως τα σχόλια περιττεύουν...

Ολοκληρώνοντας με την προδοσία στην Μ. Ασία, θα προλάβω κάποιους καλοθελητές που προσπαθούν να υποβαθμίσουν τον ρόλο της κομμουνιστικής προδοσίας στην έκβαση της εκστρατείας. Τους απαντά σχετικώς ο Μπεναρόγια: «Η απεργία του στρατού στο μέτωπο, έλυσε τη μικρασιατική τραγωδία».

Φεύγουμε από την μία προδοσία και πάμε στην άλλη, στην

Η ΠΡΟΔΟΣΙΑ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΘΡΑΚΗΣ

πιο μεγάλη, στην προδοσία της Μακεδονίας και της Θράκης. Όμως, για να κατανοήσουμε το πώς και το γιατί, πρέπει πρώτα να αναφερθούμε στην Βαλκανική Κομμουνιστική Συνομοσπονδία (εφεξής Β.Κ.Ο.). Κατ' αρχάς, τον Ιούνιο του 1915, έγινε στο Βουκουρέστι –με πρωτοβουλία της Β΄ Διεθνούς- η Α΄ Συνδιάσκεψη των βαλκανικών Σοσιαλιστικών κομμάτων, η οποία αποφάσισε την ίδρυση της Βαλκανικής Σοσιαλιστικής Ομοσπονδίας (Β.Σ.Ο.).

Αλλά, η ΒΣΟ έμεινε στα χαρτιά, λόγω της επεκτάσεως του Α΄ Π.Π. στην περιοχή των Βαλκανίων. Μετά το σιωνιστικό πραξικόπημα στην Ρωσία και την επικράτηση των μπολσεβίκων, τα υπολείμματα της ΒΣΟ ετέθησαν υπό τον έλεγχο τους και το 1919 προσεχώρησαν στην Γ΄ Διεθνή του Λένιν. Στις 15 Ιανουαρίου 1920, πραγματοποιήθηκε σύνοδος των σοσιαλιστικών κομμάτων της Βαλκανικής, στην Σόφια, υπό την αιγίδα της Γ΄ Διεθνούς. Εκεί, μεταξύ των άλλων, αποφασίστηκε η μετονομασία της ΒΣΟ σε ΒΚΟ. Σκοπός της ΒΚΟ ήταν η «προλεταριακή επανάσταση για την εγκαθίδρυση της δικτατορίας του προλεταριάτου» σε όλες της χώρες και εν συνεχεία η ένωση τους σε ένα «προλεταριακό κράτος», στα πρότυπα της ΕΣΣΔ.

Η «καρδιά» της ΒΚΟ ήταν το Κ.Κ. Βουλγαρίας, το ισχυρότερο κομμουνιστικό κόμμα των Βαλκανίων, με ηγέτες γνωστούς και καταξιωμένους στο διεθνές κομμουνιστικό στερέωμα (Γκιόργκι Δημητρώφ – Βασίλι Κολλάρωφ) και με απευθείας

επικοινωνία με την «Μέκκα» του διεθνούς κομμουνισμού, την Μόσχα. Επιπλέον, ο Λένιν θεωρούσε την επικράτηση των κομμουνιστών στην Βουλγαρία πιο εύκολη υπόθεση απ' ότι στις υπόλοιπες χώρες, γι' αυτό οι του Κ.Κ.Β. ήσαν τα «αγαπημένα παιδιά» του. Στην ΒΚΟ, κάθε κόμμα είχε ψήφους αναλόγους με τον αριθμό των μελών του. Έτσι, οι Βούλγαροι κομμουνισταί είχαν την πλειοψηφία, εφόσον το κόμμα τους είχε μεγαλύτερο αριθμό μελών απ' όλα μαζί τα Κ.Κ. της Βαλκανικής. Έτσι, οι Βούλγαροι κομμουνιστές έφεραν το θέμα της ανεξαρτητοποίησης της Μακεδονίας και της Θράκης, σίγουρα κατόπιν συνεννοήσεως με την Μόσχα, για να κερδίσουν την εύνοια ή έστω την ανοχή των Βουλγάρων σωβινιστών, που επιθυμούσαν όσο τίποτα άλλο την έξοδο στο Αιγαίο.

Η πατρότητα της ιδέας της «ανεξάρτητης Μακεδονίας και Θράκης» ανήκε στον Βούλγαρο Σαντάνσκυ, ο οποίος υποστήριζε ότι υπάρχει ξεχωριστό «μακεδονικό» έθνος. Τις απόψεις του Σαντάνσκυ εκμεταλλεύθηκαν οι Βούλγαροι, οι οποίοι έβλεπαν την ανεξαρτησία σαν το πρώτο βήμα για την ενσωμάτωση των περιοχών αυτών στην Μεγάλη Βουλγαρία. Ωστόσο, δεν θεωρώ πιθανό να κρύβονται οι Βούλγαροι πίσω από την «μακεδονική» θεωρία του Σαντάνσκυ. Ποιοι κρύβονται; Δεν πρέπει να μας διαφεύγει η παρουσία δεκάδων χιλιάδων εβραίων στην Θεσσαλονίκη (80.000, οι μισοί κάτοικοι της πόλεως) και στην ευρύτερη περιοχή. Είναι σίγουρο πως οι εβραίοι θα ένιωθαν ασφαλέστεροι σ' ένα «Μακεδονικό» κράτος υπό τον έλεγχό τους και υπό την προστασία των ομοφύλων τους μπολσεβίκων της Ρωσσίας. Επιπλέον, το κράτος αυτό θα είχε διέξοδο στο Αιγαίο, δηλαδή ανοιχτούς εμπορικούς δρόμους (το... δαιμόνιο της «εκλεκτής» φυλής).

Σ' αυτή την περίπτωση, θεωρώ σίγουρο πως θα δινόταν η

Θράκη ως «δώρο» στην Βουλγαρία, για να έχει κι αυτή πρόσβαση στην θάλασσα.

Το «μακεδονικό», λοιπόν, τέθηκε για πρώτη φορά στην 2η Συνδιάσκεψη της ΒΚΟ, τον Σεπτέμβριο του 1920, από τον Κολάρωφ, αλλά απερρίφθη από τους υπολοίπους συνέδρους, Έλληνες και Σέρβους. Έκτοτε, το έθετε με κάθε ευκαιρία, αλλά χωρίς να επιμένει και να θέτει το θέμα σε ψηφοφορία. Για τελευταία φορά έθεσε το θέμα στην 4η Συνδιάσκεψη της ΒΚΟ, τον Ιούλιο του 1922, αλλά συνάντησε την σφοδρή αντίδραση των Σέρβων, με τους οποίους συνετάχθη εξ' ιδίας πρωτοβουλίας και όχι κατόπιν κάποιας ειδικής κομματικής εντολής, ο αντιπρόσωπος του ΚΚΕ, Γιάννης Πετσόπουλος, ο οποίος αργότερα πλήρωσε πολύ ακριβά την στάση του αυτή.

Αναφέρει σχετικώς ο Πετσόπουλος στο βιβλίο του: «Τα πραγματικά αίτια της διαγραφής μου από το ΚΚΕ» (Αθήναι – 1946): «Στην Ολομέλεια της Κ.Ε. της Βαλκανικής Ομοσπονδίας στη Σόφια, το Μάη τον 1922, τέθηκε το ζήτημα της αυτονομίας της Μακεδονίας και Θράκης, που έθεταν οι Βούλγαροι σύντροφοι από σκοπιμότητες, που βέβαια γι αυτούς ήταν σοβαρές. (Εξηγούσαν δηλαδή ότι τα συνθήματα αυτά, δημιουργώντας ελπίδες για τους Βουλγάρους πρόσφυγες επανόδου στα μέρη που εγκατέλειψαν, θα τους έφερναν προς το κόμμα και θα εμπόδιζαν να πάνε με τους κομιτατζήδες). Εγώ, πιστεύοντας πως το κόμμα μας δεν μπορούσε να υψώσει συνθήματα που είχαν ρίζει οι διάφορες βουλγαρικές αστικές Κυβερνήσεις μετά την ήττα της Βουλγαρίας στα 1913, χωρίς να κινδυνεύσει να συντριβεί από το βάρος της κατηγορίας, πως είχε μπει στην υπηρεσία των, και, βρίσκοντας πως οι σκοπιμότητες της ύπαρξης του Ελληνικού και Σερβικού Κ. Κόμματος ήταν ανώτερες από εκείνες που έθεταν οι Βούλ-

γαροι σύντροφοι για το δικό τους ισχυρότατο τότε Κόμμα, ζήτησα, σαν εκπρόσωπος του Κόμματος, αναβολή, για να φέρω το ζήτημα στην Ολομέλεια της Κ.Ε. στην Αθήνα, μόλις γυρίσω. (Η δική μου γνώμη, την οποία και δεν τους είπα, ήταν τότε, πως για το ζήτημα των μειονοτήτων Μακεδονίας και Θράκης, θα έπρεπε να βρεθούν άλλες λύσεις, μέσα στο πλαίσιο της Βαλκανικής Ομοσπονδίας, και να διατυπωθούν ανάλογα συνθήματα για όλα τα Κομμουνιστικά Κόμματα της Βαλκανικής). Με την πρόταση μου συμφώνησαν ο Σέρβος αντιπρόσωπος και ο Ρουμάνος. Το ζήτημα αναβλήθηκε για την άλλη διάσκεψη του γραφείου της Βαλκανικής Ομοσπονδίας. Εδώ στην Αθήνα, η ΚΕ. ομόφωνα ενέκρινε τη στάση μου. Μα λίγο μετά που έφυγα από το Κόμμα, και όταν ήμουνα στη Γερμανία, η καινούργια διοίκηση του κόμματος υιοθέτησε το σύνθημα».

Ήταν φανερό πως η απόφαση δεν θα περνούσε εύκολα σε βαλκανικό επίπεδο, γι' αυτό μπήκαν σε ενέργεια τα «μεγάλα μέσα». Έτσι, τον Νοέμβριο του 1922, το 4ο Συνέδριο της Κομμουνιστικής Διεθνούς, που έλαβε χώρα στην Μόσχα, υιοθέτησε τις βουλγαρικές απόψεις. Όπως ήταν φυσικό, ο αντιπρόσωπος του ΚΚΕ, Ν. Σαργολόγος, συμφώνησε αμέσως και χωρίς επιφυλάξεις με την άνωθεν εντολή. Η σχετική απόφαση επισημοποιήθηκε κατά το 5ο Συνέδριο της Κ.Δ. (Μόσχα, Ιούλιος 1924), όπου στο τελικό ψήφισμα συμπεριλήφθησαν τα συνθήματα «ενιαία και ανεξάρτητη Μακεδονία και Θράκη», με την υπόμνηση ότι είναι διεθνιστικό καθήκον των ΚΚ των Βαλκανίων ο αγώνας για την πραγμάτωσή τους. Οι αντιπρόσωποι του ΚΚΕ, Π. Πουλιόπουλος και Σ. Μάξιμος, για μια ακόμα φορά εψήφισαν υπέρ της αποφάσεως. Ιδού το πλήρες κείμενο της αποφάσεως της Κ. Δ., όπως δη-

μοσιεύθηκε στην «Κομμουνιστική Επιθεώρηση», τρεις μήνες αργότερα (τεύχος Οκτωβρίου 1924):

«ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗ»

1. Τα ζητήματα της Μακεδονίας και Θράκης, είναι από δέκα χρόνια τώρα η αιτία ακαταπαύστων αιματηρών συγκρούσεων μεταξύ της Τουρκίας, της Βουλγαρίας, της Ελλάδος και της Γιουγκοσλαβίας και ένα μέσον ιμπεριαλιστικής πολιτικής μέσα στα Βαλκάνια. Ο τελευταίος ιμπεριαλιστικός πόλεμος του 1914-1918 στα Βαλκάνια, που τέλειωσε με την οικονομική κατερείπωση, την πολιτική υποδούλωση και το μοίρασμα της Μακεδονίας και της Θράκης μεταξύ της Γιουγκοσλαβίας, της Ελλάδος και της Βουλγαρίας, περιέπλεξε ακόμη περισσότερο το εθνικό ζήτημα και έκανε πιο βαθύ το μίσος μεταξύ των λαών. Το μοίρασμα της Μακεδονίας μεταξύ της Γιουγκοσλαβίας, της Ελλάδος και της Βουλγαρίας, ενίσχυσε ακόμα περισσότερο τον πόθο των Μακεδόνων στα διάφορα κομμάτια της διαμελισμένης των πατρίδος προς την συνένωση και την αποκατάσταση μιας Μακεδονίας ενιαίας και ανεξάρτητης. Ο ίδιος πόθος για μια ενιαία και ανεξάρτητη Θράκη συνενώνει το Θρακικό λαό, που έχει κατατεμαχισθεί σε τρία μέρη, από την Ελλάδα, την Τουρκία και τη Βουλγαρία.
2. Η κατάσταση αυτή κάνει ώστε το Μακεδονικό και Θρακικό ζήτημα να αποτελούν ένα ενιαίο και σοβαρώτατο πρόβλημα, το οποίον η Βαλκανική Κομμουνιστική Ομοσπονδία πρέπει να αγωνισθεί να το λύση με το πνεύμα της αναπτύξεως της προλεταριακής επανάστασεως στα Βαλκάνια. Το Συνέδριο διαπιστώνει με ικανοποίηση ότι η

ΥΙ Βαλκανική Συνδιάσκεψη έδωσε για το ζήτημα αυτό μια ορθή στο σύνολο λύση, που έχει πρωτεύουσα σημασία.

3. Το Συνέδριο, παραδέχεται ότι τα συνθήματα που διατύπωσε η Βαλκανική Ομοσπονδία: «Ενιαία και ανεξάρτητη Μακεδονία», «ενιαία και ανεξάρτητη Θράκη», είναι τελείως ορθά και αληθινά επαναστατικά. Τα συνθήματα της αυτονομίας διαφόρων Τμημάτων της Μακεδονίας και της Θράκης εντός των ορίων ενός από τα αστικά κράτη, που τεχνητά δημιούργησε η συνθήκη των Σεβρών και οι άλλες ιμπεριαλιστικές συνθήκες, πρέπει να παραμερισθούν, διότι είναι οπορτουνιστικά και υποβοηθούνε μια συνεννόηση των πλουσίων στοιχείων του Μακεδονικού και Θρακικού πληθυσμού, μαζί με τις κυρίαρχες τάξεις των κρατών αυτών για την κοινωνική και εθνική καταπίεση των φτωχών λαϊκών στρωμάτων της Μακεδονίας και της Θράκης. Το συνέδριο υπογραμμίζει συγχρόνως ότι ο επαναστατικός αγώνας του Μακεδονικού και Θρακικού λαού, για την εθνική και οικονομική του χειραφέτηση, δεν μπορεί να είναι αποτελεσματικός, παρά μόνον όταν θα διεξαχθεί από συμφώνου με τους επαναστατικούς εργάτες και χωρικούς κάθε μιας Βαλκανικής χώρας.

Τα Κ.Κ. της Βαλκανικής και η Βαλκανική Ομοσπονδία, οφείλουν να υποστηρίξουν με όλη τους τη δραστηριότητα το εθνικό επαναστατικό κίνημα των καταπιεζομένων λαών της Μακεδονίας και της Θράκης για τη δημιουργία ανεξαρτήτων δημοκρατιών. Η Β.Κ.Ο. συντονίζει και διευθύνει τη δράση των Κ.Κ. των διαφόρων Βαλκανικών χωρών σε ότι αφορά το εθνικό ζήτημα και εντελώς ιδιαίτερα το ζήτημα της Μακεδονίας και της Θράκης».

Έναν μήνα μετά το 5ο Συνέδριο της Κομιντέρν, ο Δημητρώφ

αποστέλλει έγγραφο στο οποίο διαβιβάζει τις διαταγές της Μόσχας προς τους κουκουέδες. Μεταξύ αυτών και η διαταγή να ενταχθούν τα μέλη του κόμματος που διαμένουν εις Μακεδονία και Θράκη, στις ένοπλες βουλγαροκομιτατζήδικες συμμορίες. Ιδού το ντοκουμέντο:

ΣΥΛΛΟΓΗ ΕΓΓΡΑΦΩΝ | ΤΟΜΟΣ Α' 1920-1935

ε. 17

Επιστολή του Viktor (G. Dimitrov)
προς την ΚΕ του ΣΕΚΕ(κ)
σχετικά με το οργανωτικό
ζήτημα και τη δράση του κόμματος.

Βιέννη, 29 Αυγούστου 1924

Αγαπητοί σύντροφοι,

Ελπίζουμε πως λάβατε, εξετάσατε και προχωρήσατε στην εκτέλεση των αποφάσεων της 7ης Βαλκανικής Συνδιάσκεψης, που σας εστάλησαν ήδη πριν από τρεις εβδομάδες.

Για μεγαλύτερη σιγουριά ακόμη μια φορά σας μεταδίδουμε εδώ το απόσπασμα της απόφασης για το οργανωτικό ζήτημα που αφορά στο Κομμουνιστικό Κόμμα της Ελλάδας:

Στην ίδια συνεδρίαση η Εκτελεστική Επιτροπή έλαβε επίσης και τις εξής ειδικές αποφάσεις σχετικά με το Κομμουνιστικό Κόμμα της Ελλάδας:

... Να έρθει σε επαφή με τις υπάρχουσες εθνικές επαναστατικές ομάδες στην ελληνική Μακεδονία και Θράκη και να προτείνει στα κομματικά μέλη που ζουν στις δύο περιοχές, να ενταχθούν σε αυτές τις εθνικές επαναστατικές ομάδες και

να εργαστούν για την πλήρη επαναστατικοποίησή τους και για την ενότητα του κινήματος υπέρ της εθνικής ελευθερίας και της ανεξαρτησίας της Μακεδονίας και της Θράκης.

(πηγή: «Το ΚΚΕ μέσα από τα αρχεία του Κομμουνιστικού Κόμματος Βουλγαρίας»)

Ωστόσο, δεν ήταν αυτό το πρώτο κείμενο υπέρ «της ανεξάρτητης Μακεδονίας και Θράκης». Το πρώτο κείμενο εγράφη στην «Κομμουνιστική Επιθεώρηση», στο τεύχος Φεβρουαρίου 1924). Ιδού το ντοκουμέντο:

«Τα ιστορικά ντοκουμέντα δεν μπορούν για μας να παίξουν ρόλο σοβαρόν εις το ζήτημα λύσεως του προβλήματος των εθνικών μειονοτήτων. Υπό την έννοιαν απελευθερώσεως ομόαιμων αδελφών εκρύπτετο και κρύπτεται ακόμη η υποδούλωση και εκμετάλλευσις του Μακεδόνικου και Θρακικού λαού. Από τον πόλεμο του 1912, ο Μακεδόνικος λαός έχασε την ενότητα του. Απελυτρώθη από τον Τούρκο αγά και βέη, διά να υποδουλωθή εις τας Έλλννας, Βουλγάρους και Σέρβους μεγαλέμπορους, βιομηχάνους και τσιφλικάδες, οι οποίοι εμοιράστηκαν μεταξύ τους τη Μακεδονία προς εκμετάλλευσιν. Σήμερα, εις την υπό της Ελλάδος κατεχομένην Μακεδονίαν, κατοικούν επίσης απ' όλες τις προαναφερθείσες εθνικότητες, Έλλννες, Βούλγαροι, Τούρκοι, Σέρβοι, Κουτσοβλάχοι, Αλβανοί, Εβραίοι και Αρμένιοι. Οι Έλλννες είναι περισσότεροι (πλειοψηφία) από μια εκάστη εθνικότητα χωριστά, αλλά είναι ολιγώτεροι (μειοψηφία) από όλους μαζί. Έτσι, από το 1913 μέχρι σήμερα, την Ελληνική Μακεδονία τη διοικούσε η Ελληνική μειοψηφία τρόπον τινά κυριαρχούσα επι των άλλων εθνικοτήτων. Με την ανταλλαγή των πληθυσμών, με την εδώ δηλαδή έλευση

των προσφύγων της Θράκης και Μ. Ασίας και την εκδίωξη των Τούρκων, καθώς και με την ανταλλαγή των Βουλγάρων της Μακεδονίας με τους Έλληνες της Βουλγαρίας, καταβάλλεται προσπάθεια ώστε οι Έλληνες να είναι πραγματική πλειοψηφία στη Μακεδονία και απέναντι όλων των άλλων μειονοτήτων που μένουν. Πρόκειται δηλαδή περί βίαιου εξελληνισμού της Ελληνικής Μακεδονίας... Το ίδιο έγινε και στη Θράκη. Οι κεφαλαιοκράτες όλων των Βαλκανικών κρατών, μάχονται αναμεταξύ των ποιος θα εκμεταλλευθεί περισσότερο τον Θρακικό και Μακεδονικό λαό και γι αυτό δεν μπορούν να συμφωνήσουν για να του δώσουν δικαιώματα για να ζήσει συμφιλιωμένος χωρίς καμμία διάκριση μεταξύ φυλών, εθνικοτήτων, θρησκευμάτων κλπ. Το προλεταριάτο όμως της Μακεδονίας και Θράκης, καθώς και όλης της Βαλκανικής, οι φτωχοί των χωρών αυτών, οι εργάτες και οι αγρότες, που δεν έχουν καμμία διαφορά μεταξύ τους, γιατί όλους τους εκμεταλλεύονται χωρίς εξαίρεση εθνικοτήτων, είναι εκείνο που μονάχα μπορεί να εξασφαλίσει την φιλική συμβίωση όλων των εθνικοτήτων της Θράκης και Μακεδονίας, εγκαθιστώντας σ' αυτές καθώς και σε όλη τη Βαλκανική μια Κυβέρνηση δική τους, μια Κυβέρνηση από εργάτες και αγρότες, μια εργατοαγροτική Κυβέρνηση σ' ολόκληρη τη Μακεδονία και σ' ολόκληρη τη Θράκη».

Θέλετε κι άλλο ντοκουμέντο; Ιδού η απόφαση του 3ου Εκτάκτου Συνεδρίου του ΚΚΕ (26 Νοε. – 3 Δεκ. 1924):

«Ανεξαρτησία στη Μακεδονία και στη Θράκη: Η ντόπια κεφαλαιοκρατία καταπιέζει τις εθνικές μειονότητες στη Μακεδονία και στη Θράκη η ελληνική πλουτοκρατία καταδυναστεύει ένα μέρος του μακεδονικού και θρακικού λαού, κρατώντας με το σίδερο και τη φωτιά τη μακεδόνικη και θρακική χώρα στην υποταγή της. Δίχως την καταπίεση του μακεδονικού και θρα-

κικού λαού, δίχως την καταπίεση των ξένων εθνών, της είναι αδύνατο να δυναμώσει επάνω μας τον κοινωνικό της ζυγό. Η ντόπια μπουρζουαζία είναι εθνικός δυνάστης και καταπιεστής του μακεδονικού και θρακικού λαού και συγχρόνως ο κοινωνικός δυνάστης της εργατικής τάξεως και των φτωχών αγροτικών και προσφυγικών μαζών. Αν δεν συντρίψουμε τον εθνικό ζυγό της ντόπιας μπουρζουαζίας που βαρύνει στη Μακεδονία και στη Θράκη, δεν μπορούμε να τσακίσουμε τον κοινωνικό ζυγό της ίδιας μπουρζουαζίας που βαρύνει επάνω σε μάς. Δεν μπορούμε αλλιώςτικα να γλιτώσουμε από τους κατακτητικούς και ιμπεριαλιστικούς πολέμους που ξεσπούν εις βάρος μας όσο εξακολουθεί η σημερινή κατάσταση του διαιτισμού και της καταπίεσεως της Μακεδονίας και Θράκης από τη Βαλκανική και Τουρκική μπουρζουαζία. Να γιατί αγωνιζόμαστε εναντίον των εξοπλισμών, εναντίον των πολέμων που προετοιμάζει η κεφαλαιοκρατία, εναντίον της εθνικής καταπίεσεως και του βιαίου εκπατριισμού. Να γιατί αγωνιζόμαστε για την ένωση των τριών τμημάτων της Μακεδονίας και Θράκης και για ενιαία και ανεξάρτητη κρατική τους ύπαρξη. Ζήτω η εργατοαγροτική επανάσταση της Βουλγαρίας! Ζήτω η ανεξάρτητη Μακεδονία και Θράκη!

Ζήτω η Ομοσπονδία των Βαλκανικών
εργατοαγροτικών δημοκρατιών!

Ζήτω η Παγκόσμιος Προλεταριακή επανάσταση.

Αθήναι 3 Δεκεμβρίου 1924

Η προπαγάνδα του ΚΚΕ για αυτονόμηση της Μακεδονίας και της Θράκης, επέφερε –όπως ήταν φυσικό και επόμενο– διώξεις εναντίον των στελεχών του.

Η αρχή έγινε επί πρωθυπουργίας του Α. Παπαναστασίου, με το

Νομοθετικό Διάταγμα της 19/21-04-1924 «Περί συστάσεως εν εκάστω νομώ επιτροπών Ασφαλείας». Ο νόμος αυτός τροποποιήθηκε με Ν.Δ. της εθνικής κυβερνήσεως Θ. Παγκάλου (1926), το οποίον προέβλεπε εκτοπίσεις «παντός ατόμου υπόπτου δια πράξεων αντικειμένων εις την δημόσιαν τάξιν, ψυχίαν και ασφάλεια της χώρας, καθώς και παντός ατόμου υπόπτου διαδόσεως ιδεών αντικειμένων εις τα κυριαρχικά του Κράτους δικαιώματα». Ωστόσο, η πρώτη συγκροτημένη νομοθετική προσπάθεια για την δίωξη της κομμουνιστικής προδοσίας, έγινε από τον Ελευθέριο Βενιζέλο, με τον ιδιώνυμο νόμο 4229 της 24/25-07-1929, που συντομευτικώς απεκλήθη «ιδιώνυμο» και όριζε τα εξής:

«Έχοντες υπόψη το άρθρον 75 του Συντάγματος, εκδίδομεν τον επόμενον νόμον, ψηφισθέντα υπό της Βουλής και της Γερουσίας.

- Άρθρον 1. -1. Όστις επιδιώκει την εφαρμογήν ιδεών εκουσών ως έκδηλον σκοπόν την δια βιαίων μέσων ανατροπήν του κρατούντος κοινωνικού συστήματος ή την απόσπασιν μέρους εκ του όλου της Επικρατείας, ή ενεργεί υπέρ της εφαρμογής αυτών προσπλητισμόν τιμωρείται με φυλάκισιν τουλάχιστον εξ μηνών. Προς τούτοις επιβάλλεται δια της αποφάσεως και εκτοπισμός ενός μηνός μέχρι δύο ετών εις τόπον εν αυτή οριζόμενον. Με τας αυτάς ποινάς τιμωρείται και όστις επωφελούμενος απεργίας ή λοκ-άουτ, προκαλεί ταραχάς ή συγκρούσεις.
- -2. Ως ιδιαίτερα επιβαρυντική περίπτωση θεωρείται η εκτέλεσις της πράξεως εν δημοσίω τόπω παρόντων πολλών ή δια του τύπου, ή εάν ο προσπλητισμός ενεργείται

δια χρημάτων ή απευθύνεται προς ανηλίκους, στρατιωτικούς εν γένει, ή δημοσίους λειτουργούς...».

Αυτά, για να μην παραμυθιάζουν οι αριστεροί τον κόσμο, ότι τους κατεδίδωκαν και τους πήγαιναν εξορία γιατί ήταν αριστεροί κ.τ.λ. Η αλήθεια είναι πως τους πήγαιναν εξορία γιατί ήταν ΠΡΟΔΟΤΕΣ! Και λίγα τους έκαναν...

Μερικά χρόνια αργότερα, και πιο συγκεκριμένα το 1934, η γραμμή του ΚΚΕ άλλαξε ελαφρώς και από την «αυτονόμηση της Μακεδονίας και της Θράκης» έγινε «πολιτική και εθνική ισοτιμία σε όλες τις εθνικές μειονότητες που ζουν στην Ελλάδα» (χωρίς ωστόσο να αποκλείεται και ο «κρατικός αποχωρισμός», δηλαδή η αυτονομία). Έτσι, ενώ η 6η Ολομέλεια της Κ.Ε. του ΚΚΕ που συνήλθε τον Ιανουάριο του 1934 έλαβε απόφαση σύμφωνη με την γνωστή γραμμή, όπως το ΚΚΕ «να αγωνισθεί για την εθνική αυτοδιάθεση μέχρις αποχωρισμού των καταπιεζομένων Μακεδόνων και Θρακών και να συνεργασθεί δια τον σκοπόν αυτόν με τας Βουλγαρικές οργανώσεις της εσωτερικής επαναστατικής μακεδόνικης οργάνωσης (ενωμένης) και της θρακικής επαναστατικής οργάνωσης» (πηγή: «Πέντε χρόνια αγώνες 1931-1936», σελ. 201) η απόφαση του 5ου Συνεδρίου του ΚΚΕ που συνήλθε δύο μήνες αργότερα ήτο ελαφρώς διαφοροποιημένη:

Οι εθνικές μειονότητες

«Η υποστήριξη και ενίσχυση των εθνικοεπαναστατικών οργανώσεων των εθνικών μειονοτήτων και η στερήωση των δικών του οργανωτικών θέσεων μέσα σ' αυτές, δίπλα στην καθημερινή του πάλη για όλα τα ζητήματα και τα πιο ελάχιστα των εθνικών μειονοτήτων, που παλεύουν ενάντια στην εθνική, οικονομική και κοινωνική καταπίεση της αστικοσιφλική-

δικης Ελλάδας και η αναγνώριση στις μειονότητες αυτές του δικαιώματος της αυτοδιάθεσης μέχρι και του κρατικού αποχωρισμού, θα επιτρέψει στο ΚΚΕ να κερδίσει την εμπιστοσύνη των καταπιεζομένων μειονοτήτων και να τις κάνει συμμάχους του προλεταριάτου στην επερχόμενη επανάσταση στη χώρα μας. Το ΚΚΕ πρέπει να παλέψει αποφασιστικά για την καταπολέμηση του ελληνικού μεγαλοεθνισμού και τις εκδηλώσεις του μέσα στις γραμμές του και για τη διεθνιστική διαπαιδαγώγηση των ελλήνων εργατών και αγροτών.» (πηγή: ό. π.). Συμπληρωματικώς, στην εισήγησή της προς το 6ο Συνέδριο, η Κ.Ε. του ΚΚΕ ανακοινώνει ότι:

«Αποφάσισε όπως παραπέρα το ΚΚΕ αγωνιστεί για την πλήρη ισότητα των Μακεδόνων διακηρύσσοντας ότι τελειωτικά το μακεδόνικο θα λυθεί με τη νίκη της σοβιετικής εξουσίας στα Βαλκάνια» (πηγή: «Κομμουνιστική Επιθεώρηση», τεύχος Δεκεμβρίου 1935).

Ποιος ο λόγος της ελαφράς μεταστροφής; Μήπως ξαφνικά μετανόησαν οι κομμουνιστές και έγιναν... πατριώτες; Όχι βεβαίως. Απλώς, ο Στάλιν πανικοβλήθηκε, βλέποντας την τεράστια απήχηση που είχαν στην Ευρώπη και στον κόσμο ολόκληρο οι ιδέες και η πρακτική του γερμανικού εθνικοσοσιαλισμού (και λιγότερο του ιταλικού φασισμού), και έδωσε εντολή εις τα Κ.Κ. της Ευρώπης να συμπύξουν «Λαϊκά Μέτωπα» με τις αστικές πολιτικές δυνάμεις, για την κοινή αντιμετώπιση του φαινομένου. Προκειμένου, λοιπόν, να γίνει αποδεκτό το ΚΚΕ από τις ελληνικές αστικές πολιτικές δυνάμεις σε ένα «Λαϊκό Μέτωπο», «διόρθωσε» την πλέον απαράδεκτη θέση του.

Τα επόμενα χρόνια, με την επιβολή του εθνικού καθεστώτος

της 4ης Αυγούστου, ήρθε η καταστροφή για το ΚΚΕ. Οπότε, ζητήματα όπως το Μακεδονικό ετέθησαν στην άκρη, καθώς προηγείτο η επιβίωση του κόμματος και των στελεχών του. Κάνουμε, λοιπόν, ένα ιστορικό άλμα (προσπερνώντας την κομμουνιστική προδοσία του «φασιστικού- κατακτητικού πολέμου που έκανε ο Μεταξάς» το '40 – θα την αναλύσουμε σε άλλο βιβλίο) και φθάνουμε στις πρώτες ημέρες της κατοχής. Τότε που ισχύει ακόμη το σύμφωνο Ρίμπεντροπ-Μολότωφ. Στο διάστημα αυτό των δύο μηνών μέχρι την εξαπόλυση της γερμανικής εκστρατείας κατά του μπολσεβικισμού, το ενταύθα παράρτημα της Μόσχας (ΚΚΕ) συνεργάστηκε απρόσκοπτα με τους κατακτητές. Και η πρώτη επίσημη πιστοποίηση της επαίσχυντης συνεργασίας ΚΚΕ-κατακτητών (με τους Βούλγαρους και εμμέσως και με τους Γερμανούς), ήρθε αμέσως μετά την σταθεροποίηση της κατοχής. Πιο συγκεκριμένα, τον Ιούνιο του 1941, η Βουλγαρική Πρεσβεία απαίτησε από τις γερμανικές αρχές την απελευθέρωση των κομμουνιστών κρατουμένων της Ακροναυπλίας! Οι Γερμανοί βέβαια, μπορεί να είχαν συνάψει σύμφωνο με την ΕΣΣΔ, αλλά δύσκολα θα συναινούσαν στην απελευθέρωση επικίνδυνων κομμουνιστών. Για να τους πείσουν, λοιπόν, οι Βούλγαροι ισχυρίστηκαν ότι οι κρατούμενοι αυτοί ήταν Βούλγαροι το γένος, δηλαδή δικοί τους άνθρωποι και γι' αυτό ενδιαφέρονταν. Και τους έπεισαν! Παραθέτουμε παρακάτω την αναφορά της διοικήσεως των φυλακών προς το υπουργείο Ασφαλείας, η οποία περιέχει και τα ονόματα των ευεργετηθέντων από τους Βουλγάρους-Γερμανούς κομμουνιστών. Ποιός ξέρει, μπορεί κάποιοι απ' αυτούς –αν ζουν- να τιμώνται σήμερα από το ελληνικό κράτος ως «αντιστασιακοί», σίγουρα δε θα παίρνουν και συντάξεις.

Ιδού, λοιπόν, η έγγραφη απόδειξη της κομμουνιστικής προ-

δοσίας:

**ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΠΡΟΣ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ**

Διεύθυνσιν Εθνικής Ασφαλείας
Γραφείον Ε' Αθηνών

«Περί απελευθερώσεως κρατουμένων κομμουνιστών παρά
της Μυστικής Αστυνομίας του Γερμανικού Στρατού».

Λαμβάνω την τιμήν να αναφέρω τα κάτωθι: Τας μεσημβρινάς
ώρας της σήμερον, προσήλθον εις το στρατόπεδον δύο Γερ-
μανοί αξιωματικοί της Μυστικής Γερμανικής Αστυνομίας του
Στρατού, συνοδευόμενοι υπό Βουλγάρου διερμηνέως, υπαλ-
λήλου της εν Αθήναις Βουλγαρικής Πρεσβείας, και πτήσαντο
την απελευθέρωσιν των εν τη προσηρητημένη καταστάσει
κομμουνιστών:

- 1) Ζησιάδης ή Τερπόφσκυ Λάζαρος, Δενδροχώριον Καστο-
ριάς.
- 2) Καλλιμάνης Ζήσης, Καλοχώριον Καστοριάς.
- 3) Κωνσταντινίδης ή Κούσης Ιωάννης, Λαγκάδια Δράμας.
- 4) Κέντρος Πέτρος, Μοναστήριον Φλωρίνης.
- 5) Καρατζάς Αναστάσιος, Δενδροχώριον Καστοριάς.
- 6) Χουρσιώτης Δημήτριος, Μικρά Ασία.
- 7) Λέσκας Δημήτριος, Αγ. Αθανάσιος Εδέσσης.
- 8) Λασκαρίδης Κων/νος, Ασωμα Κομοτηνής.
- 9) Μόσχος Λάμπρος, Μακροχώριον Καστοριάς.
- 10) Μπαξεβάνης ή Καλαϊτζής Εμμανουήλ, Σέρραι.
- 11) Μπιλάκης Κυριάκος, Σάμος.
- 12) Ντάκος ή Αδαμόπουλος Λάζαρος, Πάτραι.

- 13) Μπέικος Αθανάσιος, Καστοριά.
- 14) Παπάς ή Παπαδόπουλος Παναγής, Βουλιαμάκι Καστοριάς.
- 15) Ουρούμης Φώτιος, Μύλοβα Βεροίας.
- 16) Σκουπακίδης Μιχαήλ, Θεσσαλονίκη.
- 17) Τσίπας Ανδρέας, Κωνσταντινούπολις.
- 18) Τζίκας Παντελής, Καστοριά.
- 19) Τσίστηνας Διαμαντής, Καστοριά.
- 20) Τσίμας Ανδρέας, Καστοριά.
- 21) Διλιόπουλος Ζήσης, Καλοχώριον Καστοριάς.
- 22) Ευθυμιάδης Θεόδωρος, Καστοριά.
- 23) Σωτηρίου Νικόλαος, Φλώρινα.
- 24) Χαραλάμπους Μιχαήλ, Μ. Ασία.
- 25) Χαριζάνης Ρουσαλήμ, Σέρραι.

Όλοι οι παραπάνω, δεν ήσαν τυχαία πρόσωπα, ούτε πήγαν στα σπίτια τους μετά την απελευθέρωσή τους. Αντίθετα, κατέλαβαν σπουδαίες θέσεις στον κομματικό μηχανισμό του ΚΚΕ. Ο Α. Τσίπας π.χ., έγινε γραμματέας του ΚΚΕ μέχρι το φθινόπωρο του 1941, οπότε τη θέση του πήρε ο Σιάντος. Ο Λ. Ζησιάδης ή Τερπόφσκυ, έγινε μέλος της Γραμματείας Βόρειας Ελλάδος του ΚΚΕ. Ο Κ. Λαζαρίδης έγινε μέλος της Κ.Ε του ΚΚΕ κ.τ.λ. Κάτι τέτοιοι αποτέλεσαν την «εθνική μας αντίσταση»! Τέλος, ας δούμε πως περιγράφει το παρασκήνιο της επαίσχυντης απελευθέρωσης των 27 κομμουνιστών, ο «αιρετικός» ομοϊδεάτης τους (τροτσκιστής) Α. Στίνας, στο βιβλίο του «Αναμνήσεις», σελ. 272: «Στις αρχές του Μάη, δύο Γερμανοί αξιωματικοί και ένας αξιωματούχος της Βουλγαρικής Πρεσβείας, μπαίνουν στο στρατόπεδο με έναν ονομαστικό κατάλογο 27 «σλαυομακεδόνων» και τους αφήνουν ελεύθερους. Εμείς κι όλοι οι κρατούμενοι αυτούς τους 27 τους ξέραμε για

κομμουνιστές. Τώρα αυτοί που καταρτίσανε τον κατάλογο, δηλαδή η Βουλγαρική Πρεσβεία ή πιο σωστά η Βουλγαρική Ασφάλεια, βεβαιώνει τους Γερμανούς ότι δεν πρόκειται για κομμουνιστές, αλλά για σλαυομακεδόνες εθνικιστές. Και μ' αυτή τη βεβαίωση και την εγγύηση της Βουλγαρικής Πρεσβείας οι Γερμανοί τους αφήνουν ελεύθερους.

Η σταλινική ηγεσία όχι μόνο δεν αισθάνθηκε την ανάγκη να δώσει μια πολιτική εξήγηση γι' αυτό το αρκετά περίεργο γεγονός, αλλά αντίθετα το χαιρέτισε και το πρόβαλε στη μάζα των κρατουμένων σαν απόδειξη των καλών προθέσεων των Γερμανών απέναντί τους. Ήταν πλέον βέβαιοι για την απόλυσή τους και είχαν αρχίσει να προετοιμάζονται. Κι ακόμα γίνονταν κάθε μέρα όλο και περισσότερο επιθετικοί και προκλητικοί εναντίον μας. Συμπεριφέρονταν και μιλούσαν σαν να ήταν αυτοί πλέον κύριοι ή συνκύριοι με τους Γερμανούς, της κατάστασης. Αυτοί που διαβάζουν αυτές τις γραμμές πρέπει να πιστέψουν ότι δεν υπάρχει καμία υπερβολή σ' αυτά».

Το ευτύχημα για τους «Έλληνες» κομμουνιστές ήταν ότι η «εκστρατεία κατά του μπολσεβικισμού» έγινε σχετικά σύντομα (22 Ιουνίου 1941) κι έτσι δεν εκτέθηκαν περισσότερο σε συνεργασία με τους Γερμανούς. Δεν συνέβη, όμως, το ίδιο με τους «αδελφούς» Βουλγάρους.

Στους Βουλγάρους είχε παραχωρηθεί από τους Γερμανούς η «επιτήρηση» ενός τμήματος της Ανατολικής Μακεδονίας και της Θράκης, χωρίς ωστόσο να έχουν το δικαίωμα να τις ενσωματώσουν στην Βουλγαρία. Η τύχη των εδαφών αυτών θα κρινόταν μετά τον πόλεμο. Όμως, οι Βούλγαροι ασκούσαν πολιτική βίαιου εκβουλγαρισμού του ντόπιου πληθυσμού, συναντώντας την σφοδρή αντίδραση των Ελλήνων.

Οι Βούλγαροι ήθελαν πολύ να ξεκινήσουν σφαγές, αλλά οι Γερμανοί τους είχαν «δέσει» τα χέρια. Έπρεπε, λοιπόν, να βρουν μια αφορμή. Η αφορμή αυτή δόθηκε από τους κομμουνιστές, που έδρασαν ως προβοκάτορες των βουλγαρικών αρχών κατοχής, στην κατευθυνόμενη «εξέγερση» της Δράμας.

Η «εξέγερση» ξέσπασε τα ξημερώματα της 28ης Σεπτεμβρίου 1941, στην Δράμα. Ξένα στην περιοχή κομμουνιστικά στοιχεία, με πρωταγωνιστή τον Λάζαρο Τερπόφσκυ (ο οποίος αποφυλακίστηκε από την Ακροναυπλία το 1941, με παρέμβαση της βουλγαρικής πρεσβείας ως «Βούλγαρος», ενώ Γ.Γ. του ΚΚΕ ήταν τότε ο επίσης αποφυλακισθείς ως «Βούλγαρος» από την Ακροναυπλία, Α. Τσίπας) προκάλεσαν, έτσι, χωρίς πρόγραμμα, χωρίς προετοιμασία και χωρίς κάποιο σχέδιο για την προστασία του ελληνικού πληθυσμού, ταραχές στην πόλη και δολοφονικές επιθέσεις σε αστυνομικά τμήματα, κατά των Βουλγάρων αστυνομικών και μικρών στρατιωτικών φρουρών. Η «εξέγερση» επεκτάθηκε αυθημερόν και στην κωμόπολη Δοξάτο, της Δράμας, όπου σφαγιασθηκε η μικρή βουλγαρική φρουρά. Άλλο που δεν ήθελαν οι Βούλγαροι! Τις πρωινές ώρες της 29ης Σεπτεμβρίου, ενώ οι αρχηγοί της «εξεγέρσεως» είχαν φυγαδευτεί από τους ίδιους σε ασφαλή σημεία, διψασμένοι για αίμα Ελλήνων βουλγαροκομιτατζήδες και ισχυρές μονάδες του βουλγαρικού στρατού εισήλθαν στην Δράμα και το Δοξάτο και συνέλαβαν όλους τους άνδρες ηλικίας 18-55 ετών.

Το τι επακολούθησε δεν περιγράφεται! Μόνον μέσα στην πόλη της Δράμας δολοφονήθηκαν 3.000 Έλληνες. Αλλά, η δολοφονική μανία των Βουλγάρων δεν ικανοποιήθηκε.

Τα «εκλεκτά» βουλγαρικά στρατεύματα (πατεράδες και παπ-

πούδες των σημερινών Βουλγάρων λαθρομεταναστών που έχουν κατακλύσει την πατρίδα μας) κατέκαυσαν το Δοξάτο και όσα ελληνικά χωριά εύρισκαν στο διάβα τους και δολοφόνησαν όλους τους κατοίκους τους!

Εν τω μεταξύ, στις ιταλοκρατούμενες περιοχές της Δυτ. Μακεδονίας, με την ενθάρρυνση των Ιταλών, άρχισαν την ανθελληνική δράση τους, οι κομιτατζήδικες οργανώσεις. Η πρώτη απ' αυτές ήταν η ΕΜΕΟ. Η οργάνωση αυτή είχε ιδρυθεί στις αρχές του αιώνα, από τον Εβραιοβούλγαρο Σαντάνσκυ, και αποτέλεσε το φυτώριο των κομιτατζήδων. Η οργάνωση αυτή είχε πλαισιωθεί από Βουλγάρους αξιωματικούς και δρούσε, επίσης, και στις νότιες επαρχίες της Γιουγκοσλαβίας (στα σημερινά Σκόπια). Λόγω, όμως, της αναπτύξεως του κομμουνιστικού ανταρτικού κινήματος της Γιουγκοσλαβίας (υπό την ηγεσία του Εβραιοκροάτη Γιοζήφ Μπροζ-Τίτο), εισήλθαν και Γιουγκοσλάβοι στην ΕΜΕΟ και προσπάθησαν να την σύρουν στις θέσεις τους, με αποτέλεσμα την διάσπαση της οργάνωσης σε Βουλγαρόφρονες και σε τιτοϊκούς (ΕΜΕΟ-Ενωμένη). Οι Βουλγαρόφρονες οργανώθηκαν στην «Οχράνα». Η διαβόητη αυτή οργάνωση, είχε επικεφαλής της τον Βούλγαρο Υπολοχαγό Αντών Κάλτσεφ και διέθετε δυνάμεις στους νομούς Καστοριάς, Φλώρινας και Πέλλας. Εννοείται, ότι είχε και την αμέριστη υποστήριξη των Ιταλών. Αρκεί να αναφέρουμε, ότι, μόνο στο νομό Καστοριάς διέθετε 3.000 μέλη! «Αντιστασιακή» παρουσία του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ δεν υπήρχε εκεί ούτε για δείγμα.

Στα μέσα του 1943, εμφανίστηκε στην κατεχόμενη Μακεδονία ο απεσταλμένος του Τίτο, Βουκμάνοβιτς-Τέμπο, για να επιβάλλει τη γραμμή του Τίτο στο ΚΚΕ. Ο Τίτο προπαγάνδιζε, τότε, ανοικτά την ιδέα της συνενώσεως όλων των «μακεδονικών» εδαφών της Ελλάδος, της Γιουγκοσλαβίας και της Βουλγαρίας σε μια ενιαία επαρχία, στα πλαίσια της μελλοντικής

Ομοσπονδιακής Γιουγκοσλαβίας και στα σχέδια του αυτά είχε και την υποστήριξη του Στάλιν.

Στην ιδρυτική διακήρυξη του ΑΣΝΟΜ (της πολιτικής πτέρυγας του τιτοϊκού ανταρτικού κινήματος) γινόταν λόγος για την ενοποίηση των τριών τμημάτων της Μακεδονίας: «Είναι αναγκαίο να ενώσουμε όλο το μακεδονικό λαό και από τα τρία τμήματα της Μακεδονίας, μέσα σε ένα μακεδονικό εθνικό κράτος. Οι Μακεδόνες από την ελληνική και βουλγαρική Μακεδονία πρέπει να ακολουθήσουν το παράδειγμα των Μακεδόνων στη γιουγκοσλαβική Μακεδονία».

Για να «καπελώσει» το ΚΚΕ, που ήταν παραδοσιακά προσκείμενο στις βουλγαρικές θέσεις, ο Τέμπο έριξε την ιδέα της ιδρύσεως κοινού Βαλκανικού Στρατηγείου, με τη συμμετοχή όλων των Κ.Κ των Βαλκανίων, με Αρχιστάτηγο τον... Τίτο! Ο Τέμπο συναντήθηκε διαδοχικά με όλα τα σημαίνοντα στελέχη του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ (Τζήμα, Βελουχιώτη, Σαράφη, Ιωαννίδη κ.α.). Οι εκπρόσωποι του ΕΑΜ κατάλαβαν τις προθέσεις του Τέμπο και φοβούμενοι το πολιτικό κόστος που θα είχε τυχόν συμφωνία τους, ήσαν επιφυλακτικοί: «Εγώ διαφώνησα σ' αυτό το πράγμα. Εμείς παλεύαμε εδώ στην Ελλάδα να πείσουμε ότι δεν είμαστε εαμοβούλγαροι και δεν έχουμε, ξέρω γω σχέσεις. Σκέψου τώρα να βγούμε εμείς και να υπογράψουμε μαζί με τους Βουλγάρους. Δε μπορούσαμε να συμφωνήσουμε να γίνει τέτοιο σύμφωνο και μάλιστα με την υπεροπτική στάση του Τέμπο, ότι εμείς είμαστε ανώτεροι και 'μείς θα καθοδηγήσουμε» (πηγή: Γ. Ιωαννίδη «Αναμνήσεις», σελ. 132).

Τελικώς, το ΚΚΕ με τον Τέμπο, συνυπέγραψαν μια απόφαση για ελεύθερη διέλευση των κομιτατζήδων του Τίτο στο ελληνικό έδαφος, προκειμένου να επιτευχθεί η... συναδέλφωση των λαών.

Με την ιδέα της ιδρύσεως Βαλκανικού Στρατηγείου, υπό τον

Τίτο, δεν συμφώνησε το ΚΚ Βουλγαρίας, για λόγους προφανείς, κι έτσι εγκαταλείφθηκε η ιδέα. Επίσης, με την ίδρυση Βαλκανικού Στρατηγείου δεν συμφωνούσαν ούτε οι Άγγλοι, για να μη χάσουν τον έλεγχο.

Ένας κρυφός όρος των συμφωνιών ΕΑΜ (ΚΚΕ)-Τέμπο (ΚΚ Γιουγκοσλαβίας), ήταν η ίδρυση, τον Οκτώβριο του 1943, του Σλαβομακεδονικού Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου (ΣΝΟΦ, από τα κυριλλικά αρχικά των λέξεων Σλαβγιάνσκι Ναρόντεν Οσβομποντίτελ Φροντ), από αυτονομιστές κομμουνιστές της Δυτικής Μακεδονίας. Το ΣΝΟΦ ήταν το «Σλαβομακεδονικό» παρακλάδι του ΕΑΜ («Όταν εμφανίστηκε και οργανώθηκε η αντίσταση στην περιοχή, το ΕΑΜ αποδέχτηκε –ήταν εξάλλου και παλαιότερη θέση του ΚΚΕ- την εθνική ιδιαιτερότητα των Σλαβομακεδόνων και τους ενέταξε στις τάξεις του διαμέσου του δικού τους απελευθερωτικού μετώπου, της ΣΝΟΦ» πηγή: «Ιστορία του Ελληνικού Εμφυλίου Πολέμου 1946-1949» - Γ. Μαργαρίτη) και σ' αυτό προσχώρησε κάθε καρδιάς καρύδι. Από βουλγαρόφρονες, μέχρι πράκτορες του Τίτο. Οι πρώτοι που προσχώρησαν στις συμμαχίες του ΣΝΟΦ, ήταν τα μέλη της ΕΜΕΟ-Ενωμένης (που υποστήριζαν τις γιουγκοσλαβικές θέσεις), αλλά και μέλη της Οχράνα (Βουλγαρόφρονες). Έτσι, δημιουργήθηκε μεγάλη σύγχυση για το ρόλο του ΣΝΟΦ. Τελικά, επικράτησαν οι τιτοϊκοί. Τα μέλη του ΣΝΟΦ φορούσαν δίκοχα και είχαν ως έμβλημά τους το πεντάγωνο κόκκινο αστέρι. Σκοπός του ΣΝΟΦ ήταν η αυτονόμηση της Μακεδονίας. Επίσης, οι συμμαχίες του ΣΝΟΦ διακρίθηκαν σε επιθέσεις –σε συνεργασία με τον ΕΛΑΣ- κατά των εθνικιστικών τμημάτων. Η ίδρυση του ΣΝΟΦ σήμανε την περιθωριοποίηση του ΚΚΕ από τον ελληνικό πληθυσμό, που υπέφερε τα πάνδεινα από τους κομιτατζήδες. Η κοινή δράση ΕΑΜ/ΕΛΑΣ-ΣΝΟΦ, επέφερε

επίσης την άρον- άρον αποχώρηση κάποιων πατριωτών που είχαν παρασυρθεί από τα απατηλά συνθήματα του ΕΑΜ και είχαν ενταχθεί στις γραμμές του, από αγνά πατριωτικά κίνητρα. Για την ιστορία, ας παραθέσουμε και την πρώτη διακήρυξη του Γενικού Επιτελείου του ΣΝΟΦ, από την οποία φαίνονται ξεκάθαρα οι προθέσεις του. Την διακήρυξη υπογράφουν, ο Στρατιωτικός Διοικητής Μ. Αποστόλσκι και ο πολιτικός καθοδηγητής Τ. Ουζουνόφσκι (αν βρίσκονται σήμερα στην Ελλάδα, κι όχι στα Σκόπια, σίγουρα θα παίρνουν συντάξεις... αντιστασιακών). Ιδού η διακήρυξη: «Αδέλφια Μακεδόνες και Μακεδόνισσες. Εμείς θα αγωνιστούμε μαζί με όλους τους λαούς της Γιουγκοσλαβίας για να συστήσουμε την αδελφική ένωση των γιουγκοσλαβικών λαών. Θα πετύχουμε την πλήρη ενότητα του μακεδονικού λαού. Σήμερα όλοι οι βαλκανικοί λαοί είναι ενωμένοι στον αγώνα για την εγκαθίδρυση μίας αδελφικής ομοσπονδιακής ένωσης των βαλκανικών λαών στη βάση μιας πλήρους εθνικής ισότητας και αναγνώρισης του δικαιώματος της αυτοδιάθεσης των λαών. Ποτέ ως τώρα, μακεδονικό λαέ, δεν είχες τόσο ισχυρή θέση και τόσους πολλούς συμμάχους για να πραγματοποιήσεις το προαιώνιο ιδανικό σου, τη συνένωση της Μακεδονίας».

Παρ' όλη την εξάρτηση του ΣΝΟΦ από την Γιουγκοσλαβία, υπήρχαν στις γραμμές του και αρκετοί βουλγαρόφρονες, οι οποίοι δρούσαν προς το συμφέρον της βουλγαρικής μεγαλοϊδεατικής πολιτικής. Γενικά, η κατάσταση στο ΣΝΟΦ ήταν πολύ μπερδεμένη, εξαιτίας των αντικρουόμενων συμφερόντων Τίτο και Βουλγάρων, που μπέρδευε και τους «Ελληνες» κομμουνιστές, εκ των οποίων, άλλοι υπηρετούσαν τον Τίτο κι άλλοι την βουλγαρική πολιτική.

Πάμε τώρα στα σύμφωνα που υπέγραψαν οι... αντιστασιακοί

του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ με τους Βουλγάρους. Αρχίζουμε με το σύμφωνο του Πετρισίου (12 Ιουλίου 1943), με το οποίο το ΚΚΕ υποσχόταν να διαλύσει την Ελλάδα και να δώσει στη Βουλγαρία εδαφική διέξοδο στο Αιγαίο και στον Στάλιν την... Κωνσταντινούπολη! Ιδού:

Βαλκανική Ένωση Σοβιετικών Δημοκρατιών Σ Υ Μ Φ Ω Ν Η Τ Ι Κ Ο Ν

Το Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας και το Κομμουνιστικό Κόμμα Βουλγαρίας, ύστερα από την διάλυση της Κομμουνιστικής Διεθνούς, έχοντας υπ' όψη την ως τώρα πολιτική γραμμή της Κομμουνιστικής Διεθνούς και τις τελευταίες οδηγίες της, και με την επιθυμία να εργασθούν από κοινού για την ταχύτερη και αποτελεσματικότερη δράση της, με τελικό σκοπό την εγκαθίδρυση στην Βαλκανική Ένωσης Σοβιετικής Δημοκρατίας και να λύσουν μια για πάντα τις διαφορές ανάμεσα στους λαούς της Βαλκανικής, αποφασίζουν με τους αντιπροσώπους των που υπογράφουν το σύμφωνο αυτό, του συντρόφου Γιάννη Ιωαννίδη, εκ μέρους του ΚΚΕ και του συντρόφου Δούσαν Δασκάλωφ, εκ μέρους του ΚΚΒ, τα εξής:

1. Τελικός σκοπός και των δύο κομμάτων καθορίζεται η εγκαθίδρυση στην Βαλκανική Ένωσης Σοβιετικών Δημοκρατιών, που θα περιλαμβάνει την Ελλάδα, την Μακεδονία και την Σερβία.
2. Τα ΚΚ Ελλάδος και Βουλγαρίας είναι ελεύθερα να κανονίσουν την τακτική της δράσης τους, για να φτάσουν στον τελικό σκοπό, όπως αυτά νομίζουν καλύτερα.
3. Για την ασφάλεια των συνόρων, και τα δύο κόμματα θα εργασθούν ώστε τα σύνορα της Βουλγαρίας και της Σερβίας να πιάνουν από τον Δούναβη με τέλος βορείως του

Φιούμε στην Αδριατική.

4. Στη Βουλγαρία θα δοθεί διέξοδος εδαφική στο Αιγαίο.
5. Η Ιστανπούλ και τα στενά των Δαρδανελίων θα αποτελέσουν ανεξάρτητη και αυτόνομη δημοκρατία, υπό τον έλεγχο της Ε.Σ.Σ.Δ.
6. Η Μακεδονία, η Ελληνική, Βουλγαρική και Σερβική, δηλαδή η χώρα που συμπεριλαμβάνεται μέσα στον ποταμό Νέστο και το όρος Ροδόπη, τα όρη Ρίλα, Οσνικώφ, Σαρ από Βορρά, τις Αλβανικές Άλπεις και την Πίνδο από Δυσμάς, το όρος Όλυμπος και το Αιγαίο από Νότον, με την νήσο Θάσο, θα αποτελέσουν Ανεξάρτητη Αυτόνομη Σοβιετική Δημοκρατία μέσα στην Ε.Σ.Δ. της Βαλκανικής.

Επίσημες γλώσσες θα είναι η ελληνική και βουλγαρική

Το σύμφωνο αυτό διατυπώθηκε στα ελληνικά
και στα βουλγαρικά

Πετρίτσι 12 Ιούλη 1943

Για το ΚΚΕ Για το ΚΚΒ

(υπ) Γιάννης Ιωαννίδης υπ)

Δούσαν Δασκάλωφ

(Ακριβές αντίγραφο εκ

του ευρεθέντος στο Κομμουνιστικό Αρχείο)

Το προδοτικό αυτό σύμφωνο που υπέγραψε το ΚΚΕ, δεν ήταν το τελευταίο. Ακολούθησε, τον Ιανουάριο του 1944, στις Καρυδιές Εδέσσης, η υπογραφή ενός νέου συμφώνου μεταξύ του ΚΚΕ, το οποίο εκπροσωπούσε ο Ανδρέας Τζήμας (αποφυλακισθείς ως Βούλγαρος το 1941 από την Ακροναυπλία) και του ΣΝΟΦ, το οποίο εκπροσωπούσε ο περιβόητος αρχικομιτατζής εγκληματίας πολέμου λοχαγός Κάλτσεφ.

Ιδού:Αι επαρχίαι Κιλκίς, Παιωνίας, Αλμωπίας, Γιαννιτσών,

Εδέσσης, Αριδαίας, Φλωρίνης και Καστοριάς εκχωρούνται από το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ ως ζώνη δράσεως του ΣΝΟΦ.

Το ΣΝΟΦ έχει το δικαίωμα να επεκτείνει τη ζώνη δράσης του και σε άλλες νοτιότερες επαρχίες, ύστερα από την εξασφάλιση πλήρους κυριαρχίας στις παραπάνω επαρχίες.

1. Ο Βουλγαρικός στρατός κατοχής της Μακεδονίας, παίρνει την υποχρέωση να καταλάβει τα αστικά κέντρα της Μακεδονίας, ύστερα από την αποχώρηση των Γερμανών και την παράδοση τούτων στις αρχές του ΕΑΜ.
2. ΕΑΜ και ΣΝΟΦ, αποφασίζουν από κοινού την δημιουργία αυτονόμου Μακεδονικού Κράτους Σοβιετικής Οργάνωσης, το οποίο θα ζητήσει να μπει κάτω από την προστασία της Ρωσίας.
3. Για την ενίσχυση ΕΑΜ-ΣΝΟΦ, αναλαμβάνεται η υποχρέωση της πλαισίωσης της Διεθνούς Μερραρχίας που θα ιδρυθεί στο Καϊμακτσακλάν από Βουλγάρους αξιωματικούς και ο εφοδιασμός της με πυρομαχικά.
4. Να φροντίσουν οι Βούλγαροι για την κατασυκοφάντηση κάθε δυναμικού εθνικιστικού στοιχείου στις αρχές κατοχής, ώστε να μην αναπτυχθεί εθνικιστική κίνηση. Καθιερώνεται ως σημαία της Σοβιετικής Δημοκρατίας Μακεδονίας, η Βουλγαρική, με αντίθετη φορά των χρωμάτων και με αστέρια στο κέντρο».

Για το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ Για το ΣΝΟΦ
Ανδρέας Τζήμας Αντών Κάλτσεφ

Την 9η Σεπτεμβρίου, επισημοποιήθηκε η πρόσδεση της Βουλγαρίας στο άρμα του Στάλιν. Σοβιετικά στρατεύματα, υπό τον Στρατάρχη Τολμπούχιν, εισέβαλαν στην Βουλγαρία και όρκι-

σαν αυθημερόν νέα κυβέρνηση του «Πατριωτικού Μετώπου» (ΚΚ Βουλγαρίας και συνοδοιπόροι), με πρωθυπουργό τον Κίμωνα Γκεοργκίεφ. Ότι δεν κατάφεραν να εξασφαλίσουν οι Βούλγαροι από τους Άγγλους, κατάφεραν να το εξασφαλίσουν, έστω και προσωρινά (ουδέν μονιμότερον του προσωρινού), από τους... φίλους μας τους σοβιετικούς: την συνέχιση της κατοχής της ελληνικής Μακεδονίας.

Η επίσημη δικαιολογία ήταν ότι τα βουλγαρικά στρατεύματα θα... εμπόδιζαν τυχόν γερμανική επίθεση κατά των σοβιετικών στρατευμάτων που έδρευαν στην Βουλγαρία. Δεν υπήρχε βεβαίως καμία τέτοια περίπτωση, απλώς, οι σοβιετικοί διατήρησαν την βουλγαρική κατοχή στην Μακεδονία με σκοπό να διαπραγματευτούν με τους Άγγλους την συνέχισή της για πάντα.

Αν οι Άγγλοι δεν επέμεναν, πράγμα δύσκολο αν όχι απίθανο, οι σοβιετικοί θα είχαν εξασφαλίσει, μέσω της δορυφορικής των Βουλγαρίας, πρόσβαση στο Αιγαίο και κατ' επέκτασιν στη Μεσόγειο θάλασσα. Αν επέμεναν, θα χρησιμοποιούσαν την αποχώρηση των Βουλγάρων για αντισταθμιστικά οφέλη, κάπου αλλού. Σε κάθε περίπτωση, τι είχαν, τι έχασαν.

Και επισήμως πλέον, η βουλγαρική κατοχή είχε την πλήρη υποστήριξη των ελληνοφώνων κομμουνιστών, οι οποίοι «συναδελφώνονταν» δημόσια, με δόξες και τιμές, με τον «αδελφό» Βουλγαρικό Ερυθρό Στρατό, δικαιώνοντας τον χαρακτηρισμό «Εαμοβούλγαροι». Και βέβαια, στα πλαίσια της «συναδελφώσεως» με τους Βουλγάρους κατακτητές, το εθνοπροδοτικό ΚΚΕ δεν παρέλειψε να υπογράψει ένα ακόμη κατάπτυστο σύμφωνο μαζί τους, στο Μελισσοχώρι Θεσσαλονίκης, την 20η Σεπτεμβρίου 1944.

Ιδού η «εθνική αντίσταση»:

«Σήμερα την 20η Σεπτεμβρίου 1944, εν Μελισσοχωρίω Μακεδονίας, οι υπογεγραμμένοι αντιπρόσωποι του ΚΚ Βουλγαρίας, του Βουλγαρικού Στρατού, του ΕΛΑΣ και της ΠΕΕΑ συμφωνήσαμε και αποφασίσαμε τα κάτωθι, προς ενίσχυσιν του κοινού απελευθερωτικού μας αγώνος και δια την μελλοντικήν μας συνεργασίαν:

1. Άμεσος υποστήριξις του ΕΛΑΣ με πολεμικό υλικό δια του Βουλγαρικού Στρατού.
2. Ο Βουλγαρικός Στρατός δεν θα επιτεθεί κατά του ΕΛΑΣ και θα υποστηρίξει τις επιχειρήσεις του και εναντίον κυβερνητικών στρατευμάτων και εναντίον εθνικιστικών σωμάτων.
3. Κατά την αγγλοαμερικανικήν απόβασιν εν Ελλάδι, ο ΕΛΑΣ υποχρεούται να συμπεριλάβει εις τας τάξεις του Βουλγαρικά Στρατεύματα και να τα υποστηρίξει.
4. Κατά την απόβασιν, θα ενωθούν τα Βουλγαρικά Στρατεύματα και ο ΕΛΑΣ.
5. Ο ΕΛΑΣ υποχρεούται εν περιπτώσει υποχωρήσεως να υποστηρίξει τα Βουλγαρικά Στρατεύματα μέχρι των συνόρων.
6. Όλο το βουλγαρικό πολεμικό υλικό, το ευρισκόμενο εις Μακεδονίαν και Θράκην θα παραχωρηθεί εις τον ΕΛΑΣ.
7. Ο ΕΛΑΣ αναλαμβάνει τον εφοδιασμόν του Βουλγαρικού Στρατού.
8. Ο ΕΛΑΣ αναλαμβάνει την προστασίαν της βουλγαρικής μειονότητος και της περιουσίας αυτής και θα διευκολύνει εφ' όσον αύτη θα ζητήσει την αναχώρησίν της εις την Βουλγαρίαν, συναποκομίζουσα και την περιουσίαν της.
9. Από κοινού αγών εναντίον εκείνων που εναντιούνται εις τον ΕΛΑΣ και το ΚΚΕ.

10. Το ΕΑΜ, το ΚΚΕ και ο ΕΛΑΣ, αναλαμβάνουν να σχηματίσουν μίαν Διεθνή Μακεδονίαν μετά το τέλος του πολέμου.
11. Κατάργησις συνόρων μεταξύ Βουλγαρίας, Ελλάδος και Σερβίας.
12. Ουδείς Βούλγαρος θα συλληφθεί εν Μακεδονία και Θράκη από τον ΕΛΑΣ.

Εν Μελισσοχωρίω την 20-9-1944

Δια το ΚΚ Βουλγαρίας: Φιλίποβιτς,
Γραμματεύς Βουλγαρικής Λέσχης

Δια τον Βουλγαρικό Στρατό: Γιούνωφ, Υπολοχαγός

Δια τον ΕΛΑΣ: Αυγερινός

Δια την ΠΕΕΑ: Στασινόπουλος.

Λίγες ημέρες νωρίτερα, κάποιος Άρνης, διοικητής Συντάγματος του ΕΛΑΣ, διακήρυττε προς... γνώσιν και συμμόρφωσιν:

Ξάνθη τη 15/9/1944

81ον Σύνταγμα Πεζικού

Γενική Διαταγή

Δικαίωμα οπλοφορίας έχουν:

- 1) Ο Βουλγαρικός Στρατός
- 2) Η Ελληνική Πολιτοφυλακή και
- 3) οι εφοδιασμένοι με πιστοποιητικών ΕΑΜ-ΕΛΑΣ-ΕΠΟΝ-ΚΚΕ-ΟΤΕΤΣΕΣΒΕΝ ΦΡΟΝΤ (Πατριωτικό Μέτωπο).

Η παρούσα να κοινοποιηθεί εις τον λαόν δια των οργανώσεων ΕΑΜ-ΕΛΑΣ-ΕΠΟΝ-ΟΤΕΤΣΕΣΒΕΝ ΦΡΟΝΤ προς γνώσιν και συμμόρφωσιν.

Ο Διοικητής του Συντάγματος

ΑΡΗΣ

Την εποχή εκείνη οργίασαν και οι Κομιτατζήδες του περιβά-

που Ηλία Δημάκη, ή Γκότσε Ντέλτσεφ. Η συγκρότηση του ξεχωριστού κομιτατζήδικου τάγματος του Γκότσε, άρχισε τον Ιούνιο του 1944. Ως τότε, οι συμμαχίες του ανήκαν στο 28ο Σύνταγμα του ΕΛΑΣ.

Μετά την αλλαγή στάσεως της Βουλγαρίας έναντι των Γερμανών, το τάγμα του Γκότσεφ πλαισίωσαν τα μέλη της βουλγαρόφιλης Οχράνα, του ΣΝΟΦ υπό τον Ναούμ Πέϊο (Τιτοϊκός) και αρκετοί βουλγαρόφρονες του ΕΛΑΣ. Η επιμελητεία του τάγματος προερχόταν κυρίως από την Γιουγκοσλαβία, και αργότερα και από την Βουλγαρία. Οι στολές ήταν του βουλγαρικού στρατού, ενώ διατηρήθηκαν σ' αυτές και τα βουλγαρικά διακριτικά, έτσι ώστε οι Κομιτατζήδες αυτοί να αποτελούν στην ουσία δύναμη Βουλγάρων παραστρατιωτικών. Το τάγμα έφτασε στο απόγειο της δυνάμεώς του τον Σεπτέμβριο του 1944, οπότε και ονομάστηκε «Φλωρινο-Καστοριανή Ταξιαρχία» (Λέρινσκο-Κόστουρσκα Μπριγκάτα). Βοηθεί του Γκότσε, ήταν ο Κεραμτζήφ (προερχόμενος από τον ΕΛΑΣ και την ΠΕΕΑ), ο Πέϊος και αξιωματικοί τις Οχράνα. Έδρα του τάγματος ορίστηκε το χωριό Κορέστια. Την 6η Οκτωβρίου 1944, ο Γκότσε κήρυξε την αυτονομία τις Μακεδονίας και έκανε γενική επιστράτευση των Σλαβοφώνων. Τότε, κατάφερε να συγκεντρώσει δύναμη 2.500-3.000 ανδρών.

Το τέλος του τάγματος του Γκότσε ήταν άδοξο. Μετά από μάχες με εθνικιστικές δυνάμεις, υποχρεώθηκε να υποχωρήσει στα Γιουγκοσλαβικά εδάφη και να ενσωματωθεί τελικά στον Γιουγκοσλαβικό στρατό, σχηματίζοντας την «Ταξιαρχία Κρούσεως τις Μακεδονίας του Αιγαίου». Στην τελετή τις ορκωμοσίας τις παρευρέθη ο Τέμπο, υπαρχηγός του Τίτο, ο οποίος τις καλωσόρισε ως εξής: «Σεις που είστε εδώ στην Γιουγκοσλαβία, στην Ταξιαρχία αυτή, είναι τιμή τις να βρίσκεσθε κοντά σ' αδέρφια τις. Κι όταν έλθει η ώρα, θα κατεβείτε στην Ελλάδα

και θα απελευθερώσετε την Μακεδονία του Αιγαίου από τις Έλληνες, για να την ενώσετε με την αδελφή τις Μακεδονία του Βαρδάρη» (πηγή: «Εθνική αντίσταση και εθνική μειοδοσία» - Α. Κύρου, σελ. 385).

Την ίδια ώρα, τα στελέχη του ΚΚΕ, εκλιπαρούσαν –μέσω αντιπροσώπων– τον Τολμπούχιν να «απελευθερώσει» και την Ελλάδα. Ο Τολμπούχιν, τις, είχε αυστηρές διαταγές να μην προχωρήσει τις τα κάτω, και απέρριψε –ευτυχώς!– τις προδοτικές εκκλήσεις των σταλινολάγων «Ελλήνων» κομμουνιστών.

Είχε, ήδη, φανεί από καιρό, ότι η Ελλάδα έπαιρνε το δρόμο τις εγγλέζικης «προστασίας» και με τις ευλογίες του «πατερούλη» Στάλιν. Αυτό ήταν το πρώτο κτύπημα για τους προδότες του ΚΚΕ. Γρήγορα ήρθε και το δεύτερο: η αποχώρηση των Βουλγάρων από την Μακεδονία και την Θράκη, μετά την «Συμφωνία των Ποσοστών», μεταξύ Τσώρτσιλ και Στάλιν. Οι κατάπτυστοι κουκουέδες εκφράζουν την... ανησυχία τους αρμοδίως: «Άρχισε η αποχώρηση του βουλγαρικού στρατού από την Ανατολική Μακεδονία και τη Δυτική Θράκη. Οι Έλληνες σύντροφοι ανησυχούν πολύ...» - Ραδιοτηλεγράφημα του Κoston –μέλους της Κ.Ε. του Κ.Κ. Βουλγαρίας προς τον Dimitron για την αποχώρηση του βουλγαρικού στρατού από την Ανατολική Μακεδονία και τη Δυτική Θράκη και τις ανησυχίες των Ελλήνων συντρόφων, 12/10/1944- (πηγή: «Εμφύλιος Πόλεμος- Έγγραφα από τα γιουγκοσλαβικά και βουλγαρικά αρχεία», εκδόσεις «Βήμα»).

Επειδή, όμως, βλέπουν πως στην Ελλάδα έχει διαμορφωθεί ένα πατριωτικό και διεκδικητικό κλίμα, εκλιπαρούν τους Βουλγάρους να μην ανακινήσουν προς ώρας το Μακεδονικό: «Για το ζήτημα της Μακεδονίας υποστηρίζουν ότι η ανακίνησή του τώρα θα σήμαινε καταστροφικό πλήγμα στο Κόμμα τους και θα έριχνε νερό στο μύλο των εθνικιστών» - Ραδιοτηλε-

γράφημα του Kostov προς τον Dimitrov για την άφιξη του Αναστασιάδη στη Σόφια, 13/11/1944 - (πηγή: ό. π.).

Πράγματι, για μια μεγάλη χρονική περίοδο, παύει το ΚΚΕ να αναφέρεται σε οτιδήποτε σχετίζεται με την Μακεδονία. Στέλνει, όμως, μετά την Συμφωνία της Βάρκιζας, τα πιο ετοιμοπόλεμα στελέχη του στο Μπούλκες της Γιουγκοσλαβίας, για να είναι έτοιμοι να εισβάλλουν στην Ελλάδα ανά πάσα στιγμή, για να... απελευθερώσουν την Μακεδονία και την Θράκη. Ωστόσο, το 1946 αλλάζουν τα πράγματα και παύει η σιγή ασυρμάτου περί του Μακεδονικού, ενώ το ΚΚΕ ετοιμάζεται να εξαπολύσει τον 3ο Γύρο. Εδώ, λοιπόν, προκύπτει το μεγάλο ερώτημα: Πατί έγινε ο 3ος Γύρος; Ήταν η αιτία «η βία και η τρομοκρατία που υφίσταντο οι αριστεροί από το κράτος που τους οδήγησε στα βουνά για την προστασία τους», όπως υποστηρίζουν οι αριστεροί; Ή επρόκειτο για επιδρομή οργάνων του πανσλαβισμού προς υποδούλωση της Μακεδονίας και της Θράκης μας; Οι απαντήσεις θα δοθούν ακολούθως με αδιάφευστα ιστορικά ντοκουμέντα.

Στις 13/04/1946, ο Ζαχαριάδης επισκέφθηκε την Θεσσαλονίκη και ομίλησε ενώπιον συγκεντρώσεως κουκουέδων. Ιδού τι είπε, συμφώνως με τον «Ριζοσπάστη» της επομένης: «Ο σ. Ζαχαριάδης συνεχίζει: Μια όμως και βρισκόμαστε εδώ στην πρωτεύουσα της Μακεδονίας, θα πρέπει να ξεσκεπαστεί ένας ξεχωριστός τομέας από την μαζική τρομοκρατία. Με ιδιαίτερη λύσσα στρέφεται αυτή ενάντια στους Σλαβομακεδόνες και τη λαϊκοδημοκρατική οργάνωσή τους, το Λαϊκό Απελευθερωτικό Μέτωπο. Τώρα τελευταία, συνεχίζει ο σ. Ζαχαριάδης, αφήνουν λίγο την κατηγορία του αυτονομιστή και οχρανίτη και σκαρώνουν άλλη. Τώρα είναι οι "τροφοδοτές ληστοσυμμοριών", οι "σύνδεσμοι του Τίτο. Έτσι, τα επίσημα ελληνικά δικαστήρια

απαγγέλουν τέτοιες κατηγορίες και θίγουν τον Κυβερνήτη μιας Συμμαχικής χώρας, δίχως να ιδρώνει το αυτί της κυβέρνησης. Φυσικά, όταν οι Σλαβομακεδόνες δεν αντέχουν την τρομοκρατία, τότε οι δολοφόνοι μιλούν για συμμορίες αυτονομιστών και κάνουν πάλι εκκαθαριστικές επιχειρήσεις. Γιατί με τόση εξαιρετική προτίμηση η κρατική και μοναρχοφασιστική τρομοκρατία στρέφεται ενάντια στους Σλαβομακεδόνες; Πρώτο, επιδιώκουν να εξοντώσουν το Σλαβομακεδονικό στοιχείο, δεύτερο, θέλουν να λυγίσουν το ακμαίο Λαϊκό-Δημοκρατικό φρόνημά τους, τρίτο, θέλουν να σπείρουν τη δική τους ανάμεσα στους Έλληνες και τους Σλαβομακεδόνες, και τέταρτο, θέλουν να διατηρούν μια αδιάκοπη ένταση ανάμεσα στην Ελλάδα και τις Σλαβικές Λαϊκές Δημοκρατίες στα Βαλκάνια».

Αυτά είπε δημοσίως ο Ζαχαριάδης. Ιδού και τι έγραψε αργότερα: «Η πολιτική μας θα έπρεπε να 'ναι τέτοια, ώστε φαινομενικά να είναι αμυντική. Χωρίς, όμως, να εξασφαλίσουμε τα νώτα μας τότε, δεν μπορούσαμε ν' αρχίσουμε. Και στις συνθήκες του '46 εξασφάλιση νώτων σήμαινε πρώτα απ' όλα και κυρίως Γιουγκοσλαβία ευνοϊκά για μας διατεθειμένη» («Δέκα χρόνια πάλης»). Ο ίδιος πάλι, έγραψε στο βιβλίο του «Καινούργια Κατάσταση-Καινούργια Καθήκοντα»: «Ο Τίτο και η κλίκα του μας υπεσχέθησαν την πιο πλατειά βοήθεια. Αυτό έπαιξε αποφασιστικό ρόλο στην απόφασή μας να προχωρήσουμε στην οργάνωση της ένοπλης πάλης».

Γιατί, όμως, ο Τίτο (ή Γιοζίπ Μπροζ, όπως ήταν το πραγματικό εβραϊκό του όνομα) έσπρωχνε το ΚΚΕ προς την ένοπλη αναμέτρηση με το ελληνικό κράτος; Τα πύρινα λόγια του σε δημόσια ομιλία του στα Σκόπια, την 11η Οκτωβρίου 1945, δίνουν την απάντηση:

«Υπάρχουν, όμως, σήμερα Μακεδόνες έξω από την Νοτι-

οσλαβική Μακεδονία. Είναι οι αδερφοί μας της Μακεδονίας του Αιγαίου, για τις τύχες των οποίων δεν είναι δυνατόν να αδιαφορήσουμε». Και συμπλήρωσε ο στενός του συνεργάτης Βουκμάνοβιτς (γνωστός ως «Τέμπο»): «Είτε το θέλουν οι Έλληνες είτε όχι, η Μακεδονία θα γίνει αυτόνομο κράτος και θα υπαχθεί στο Γιουγκοσλαβικό Ομόσπονδο κράτος. Αν οι Έλληνες δεν το θελήσουν αυτό ειρηνικά, θα το πετύχουμε δια των όπλων».

Επιβεβαιώνει, στο βιβλίο του «Αναμνήσεις», ο Γ. Ιωαννίδης, εκ των πρωταγωνιστών της κομμουνιστικής ανταρσίας, τους πραγματικούς σκοπούς των συμμοριτών: «Ο Τίτο χρησιμοποίησε αποκλειστικά τους αντάρτες του ΚΚΕ για δικούς του επεκτατικούς σκοπούς, για την προώθηση των γιουγκοσλαβικών βλέψεων στην ελληνική Μακεδονία». Μάλιστα, το 1947, ενεκρίθη από την 3η Ολομέλεια της Κ.Ε. του ΚΚΕ το διαβόητο σχέδιο «Λίμνες», που προέβλεπε την δημιουργία κομμουνιστικού κράτους στην Βόρειο Ελλάδα, με πρωτεύουσα την Θεσσαλονίκη, το οποίο θα δινόταν ως «δώρο» στον Τίτο!

Όμως, και ο Στάλιν –δια του Τίτο– ενεθάρρυνε την ανταρσία, με σκοπό τον διαμελισμό της Ελλάδος, με την δημιουργία ξεχωριστού κομμουνιστικού κράτους στην Βόρειο Ελλάδα (στα πρότυπα της Βορείου και Νοτίου Κορέας, της Δυτικής και Ανατολικής Γερμανίας κ.τ.λ.), το οποίο θα παρέδιδε μετά στον Τίτο ως δώρο, για να το ενσωματώσει αυτός στην «Ομόσπονδη Γιουγκοσλαβική Δημοκρατία της Μακεδονίας». Σε περίπτωση αποτυχίας του στόχου αυτού, και πάλι θα ήταν κερδισμένος, αφού θα είχε πετύχει αντιπερισπασμό στην Ελλάδα για να μπορέσει να θεμελιώσει τις κατακτήσεις του στην Ανατολική Ευρώπη.

Για την αναμφισβήτητη υποστήριξη του Στάλιν στην ανταρσία, έγραψε αργότερα ο Δημ. Βλαντάς, μέλος της τότε Κ.Ε. του ΚΚΕ: «Η δεύτερη βασική αιτία της ήττας μας, ήταν η τότε ηγεσία του ΚΚΣΕ. Αυτή, από τον Μάρτη του 1946, ενθάρρυνε την ηγεσία του ΚΚΕ για ανταρτοπόλεμο, με σκοπό να εξυπηρετήσει ρωσικά συμφέροντα.

Θα ήταν ανόητο να φανταστεί κανείς ότι, χωρίς την έγκριση της σοβιετικής ηγεσίας, χωρίς την υπόσχεσή της για βοήθεια, θα άρχιζε η ηγεσία του ΚΚΕ ένοπλο αγώνα μετά το 1946» («Η τραγωδία του ΚΚΕ»).

Αλλά και ο Μάρκος Βαφειάδης, «Αρχιστράτηγος» των συμμοριακών ορδών, έγραψε στα «Απομνημονεύματά» του: «Το άλλο είναι με τον Ζαχαριάδη, που το 1946 με τη συμφωνία Τίτο-Πασχάλη-Ζαχαριάδη, τους δίνει τη Μακεδονία ολόκληρη μαζί με τη Θεσσαλονίκη, όπως και στην 5η Ολομέλεια του 1949, δημόσια πια, αποφασίζει για ενιαία και ανεξάρτητη και με δική της κρατική υπόσταση Μακεδονία-Θράκη».

Εν τω μεταξύ, στην Γιουγκοσλαβία οι τιτοϊκοί δημιουργούν κλίμα για τον τρίτο γύρο που έρχεται. Στις αρχές Ιουλίου του 1946, έγινε στα Σκόπια το συνέδριο της Ένωσης Γυναίκων Μακεδονίας. Η Ουρανία Πέροβσκη, εκπρόσωπος των «διωχθέντων από την Ελλάδα Μακεδόνων», επιβεβαίωσε «τις διώξεις που υφίστανται οι Μακεδόνες του Αιγαίου από την τρομοκρατία των μοναρχοφασιστών». Ταυτόχρονα, διεξάγονται στα Σκόπια οι εορταστικές εκδηλώσεις της επετείου του Ίλιντεν και το συνέδριο του «Λαϊκού Μετώπου της Μακεδονίας», με την συμμετοχή υψηλόβαθμων στελεχών του τιτοϊκού καθεστώτος.

Τα συνθήματα υπέρ της ενώσεως της Μακεδονίας έδιναν κι

έπαιρναν. Τεράστια πανό είχαν αναρτηθεί στο στάδιο «Τίτο» στα οποία αναγράφονταν φράσεις από λόγους του ερυθρού δικιάτορα: «Υπάρχουν αδέρφια μας στην Μακεδονία του Αιγαίου για την τύχη των οποίων δεν αδιαφορούμε», «Οι σκέψεις μας είναι σ' αυτούς και φροντίζουμε γι' αυτούς», «Εμείς δεν απαρνηθήκαμε το δικαίωμα του μακεδονικού λαού να ενωθεί» κ.α. Στις εκδηλώσεις αυτές εκφωνήθηκαν πύρινοι λόγοι «για την απελευθέρωση της Μακεδονίας του Αιγαίου». Χαρακτηριστικός είναι ο λόγος που εκφώνησε ο πρωθυπουργός της γιουγκοσλαβικής επαρχίας της «Λαϊκής Δημοκρατίας της Μακεδονίας» Λάζαρ Κολισέφσκι: «Ο αγώνας στη Μακεδονία του Αιγαίου σύντομα θα εκμηδενίσει το μοναρχοφασιστικό καθεστώς». Στο συνέδριο αποφασίστηκε, επίσης, η αποστολή του εξής ψηφίσματος στην Διάσκεψη της Ειρήνης: «...Σε ένα άλλο τμήμα της χώρας, στη Μακεδονία του Αιγαίου, λυσσά η μοναρχοφασιστική τρομοκρατία. Ο λαός μας ζητά να εφαρμοστούν για τον λαό μας στην Μακεδονία του Αιγαίου οι αρχές του Χάρτη του Ατλαντικού». Και για να προσδιοριστούν σαφώς οι διεκδικήσεις των τιτοϊκών, δημοσιεύεται τον Αύγουστο του 1946 στο κομματικό όργανο του ΚΚ Γιουγκοσλαβίας, χάρτης που συμπεριελάμβανε την Μακεδονία του Αιγαίου στην γιουγκοσλαβική επαρχία της Μακεδονίας. Τον Σεπτέμβριο του 1946, η αλυτρωτική πολιτική των τιτοϊκών επεκτείνεται και εκτός συνόρων.

Στο συνέδριο της Ειρήνης, ο εκπρόσωπος της Γιουγκοσλαβίας Μωϋσής Πιγιάντε ξεσπαθώνει κατά της Ελλάδος: «Η Μακεδονία του Αιγαίου διέρχεται την τραγικότερη περίοδο της ιστορίας της, υπό κτηνώδη βία. Οι μεγάλες δυνάμεις οφείλουν να παρέμβουν άμεσα, ώστε να δοθεί ένα τέλος στο καθεστώς αυτό και να μπορέσει έτσι ο καταδυναστευόμενος

μακεδονικός λαός να απαλλαγεί από τον ελληνικό ζυγό και να σχηματίσει κράτος εντός της Γιουγκοσλαβικής Ομοσπονδίας».

Βρισκόμαστε, λοιπόν, στα τέλη του 1946 και η κομμουνιστική ανταρσία φουντώνει. Οι συμμοριτικές ορδές, που στην συντριπτική τους πλειοψηφία βρίσκονται στην Βόρεια Ελλάδα, ακολουθούν την κλασική ανταρτική τακτική «χτύπα και φύγε», πλήττοντας κυρίως απομονωμένες επαρχιακές πόλεις. Δεν φεύγουν, όμως, μόνο προς τα ελληνικά βουνά, αλλά στις περιπτώσεις που καταδιώκονται από στρατιωτικά αποσπάσματα και προς τις γειτονικές μας κομμουνιστικές χώρες (Γιουγκοσλαβία, Βουλγαρία και Αλβανία), στις οποίες έχουν τις βάσεις ανεφοδιασμού και εξορμήσεώς τους. Επίσης, στα ξένα εδάφη ξεκουράζονται και περιθάλπουν τους τραυματίες τους.

Και βέβαια, οι γειτονικές μας χώρες δεν παραχωρούν τα εδάφη τους, τα όπλα τους και τα χρήματά τους, στους ελληνοφώνους κομμουνιστοσυμμοριτές για λόγους φιλευσπλαχνίας και... διεθνιστικής αλληλεγγύης, αλλά διότι τους έχουν δεσμεύσει να τους παραχωρήσουν εθνικά μας εδάφη, αμέσως μετά την επικράτησή τους. Δικαιολογημένα, λοιπόν, παίρνουν οι κομμουνιστοσυμμοριτές τους χαρακτηρισμούς «μισθοφόροι του σλαβισμού», «ξενόδουλοι» και «ξενοκίνητοι». Άλλωστε, δεν πρέπει να ξεχνάμε, ότι στις τάξεις του ΔΣΕ πολεμούσαν χιλιάδες κομιτατζήδες («Μιλώντας ενώπιον των ομοϊδεατών του ο Κεραμιτζιέφ υποστήριξε ότι ο αριθμός των Σλαβομακεδόνων που υπηρετούσαν στον ΔΣΕ ανερχόταν σε 5.350 άτομα» πηγή: «Ιστορία των Ελλήνων», τόμος 16, σελ. 570 – Συλλογική Εργασία).

Ενώπιον αυτής της ξενοκίνητης εισβολής στα ελληνικά εδά-

φη, η Ελλάς πραγματοποιεί στις 3 Δεκεμβρίου 1946 επίσημη διαμαρτυρία στον ΟΗΕ για την στάση των γειτόνων της. Λίγες ημέρες αργότερα, στις 19 Δεκεμβρίου, το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ αποφασίζει την σύσταση ειδικής επιτροπής, η οποία θα μεταβεί επιτόπου για να εξακριβώσει το βάσιμο των ελληνικών καταγγελιών. Η απόφαση αυτή ελήφθη παμψηφεί. Στη σύσταση της επιτροπής συμφώνησε και η Σοβιετική Ένωση, διότι αν δεν συμφωνούσε θα ήταν σαν να παραδεχόταν τις ελληνικές καταγγελίες. Η επιτροπή μετέβη στην περιοχή και αφού εξέτασε επακριβώς την όλη κατάσταση συνέταξε έκθεση, την οποία έδωσε στην δημοσιότητα την 27η Μαΐου 1947 και δικαιώνει πλήρως τις ελληνικές θέσεις. Ιδού τα επίμαχα σημεία της Εκθέσεως:

**ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΕΡΕΥΝΗΣ
ΤΩΝ ΕΠΕΙΣΟΔΙΩΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΣΥΝΟΡΩΝ
ΠΡΟΣ ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ
ΚΙΝΗΣΙΣ ΠΡΟΣ ΑΠΟΣΠΑΣΙΝ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ**

- Α. Η Ελληνική Κυβέρνησις κατήγγειλε ότι η Γιουγκοσλαβική και η Βουλγαρική Κυβέρνησις υπεστήριξαν δια προπαγάνδας και άλλων μέσων, την απόσπασιν της επαρχίας της Μακεδονίας από της Ελλάδος και την ενσωμάτωσιν αυτής, ομού μετά της Βουλγαρικής και Γιουγκοσλαβικής Μακεδονίας, εις την Λαϊκὴν Ομοσπονδιακὴν Δημοκρατίαν της Γιουγκοσλαβίας.
- Β. Εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν κατετέθησαν στοιχεῖα συνιστάμενα ἐξ ἀποσπασμάτων λόγων υπευθύνων Γιουγκοσλαύων και Βουλγάρων επισήμων ὡς και δημοσιευμάτων ὑπὸ κυβερνητικὸν ἔλεγχον εφημερίδων, ἐξ ὧν ἀποδεικνύεται ὅτι αἱ κυβερνήσεις οὗται υιοθέτησαν πολιτικὴν υποστηρί-

ξεως χωριστού Μακεδονικού κράτους εντός της Γιουγκοσλαυικής Ομοσπονδίας και εξεμεταλεύθησαν τας βλέψεις των εν Ελλάδι Σλαυομακεδόνων προς δημιουργίαν Αυτονόμου Μακεδονίας. Η εκμετάλευσις δε αύτη είχε ως φυσική συνέπειαν να διεγείρη την δυσaráσκειαν και να προκαλέσει ταραχάς μεταξύ των Σλαυομακεδόνων.

- Γ. Επί πλέον, η Επιτροπή ήκουσεν μάρτυρας οίτινες εβεβαίωσαν την ύπαρξιν εν Γιουγκοσλαυία οργανώσεως γνωστής ως ΝΟΦ (Εθνικόν Λαϊκόν Μέτωπον), εις των σκοπών της οποίας είναι η απόσπασις της Ελληνικής Μακεδονίας από της Ελλάδος και η ενσωμάτωσις αυτής εις την Ομοσπονδίαν της Γιουγκοσλαυίας. Οι μάρτυρες αυτοί εβεβαίωσαν ότι η δράσις της ΝΟΦ διφυθύνετο από το εν Σκοπίοις επιτελείον της, και κατά την περίοδον της εντονότερας δράσεώς της, από ειδικόν «Γραφείον Αιγαίου» εν Μοναστηρίω. Το πρόγραμμα της ΝΟΦ περιελάμβανεν και προπαγάνδαν προς υποστήριξιν της Μακεδονικής κινήσεως.
- Δ. Προς δικαιολόγησιν της οργανώσεως καλουμένης ΝΟΦ εδηλώθη ότι αύτη δεν ήτο παρά το Ελληνικόν ΕΑΜ εις σλαυικήν μετάφρασιν. Αμφότεροι δε αντιπρόσωποι, Γιουγκοσλαύος και Βούλγαρος, ηρνήθησαν ότι η ΝΟΦ επεδόθη εις δράσιν οία περιγράφεται εν τη Ελληνική κατηγορία. Αν και μάρτυρες τινες κατέθεσαν εις την Επιτροπήν ότι δεν ήκουσαν περί τοιαύτης μορφής δράσεως της ΝΟΦ, αι καταθέσεις περί των σχέσεων της ΝΟΦ προς την Μακεδονικήν κίνησιν ήσαν τόσαι πολλάί και τόσο όμοιαι, ώστε αφήνουν ελαχίστην αμφιβολίαν επί του σημείου αυτού εις την κρίσιν της Επιτροπής.
- Ε. Περαιτέρω, είναι φανερόν ότι και η Βουλγαρία υπεστή-

ριξεν επίσης την κίνησιν δια την ενοποίησησιν των τριών τμημάτων της Μακεδονίας ως Δημοκρατίας, εντός των ορίων της Γιουγκοσλαυϊκής Ομοσπονδίας. Την 16ην Νοεμβρίου 1946, η επίσημος Κομμουνιστική εφημερίς «Ραμποντιτσέσκο Ντέλο» εις άρθρον της χαιρετίζει την ίδρυσιν της Δημοκρατίας της Μακεδονίας εντός των ορίων της Γιουγκοσλαυϊκής Μακεδονίας και βεβαιοί ότι η ενοποίησησιν και των λοιπών τμημάτων της μακεδονικής εθνοτήτος μόνον εντός των πλαισίων της Δημοκρατίας είναι δυνατόν να πραγματοποιηθεί. Τοιαύτη ενοποίησησιν είναι προς το συμφέρον της μελλοντικής εξελίξεως της Βουλγαρίας εν στενή συνεργασία μετά της Γιουγκοσλαυίας.

- Στ. Διευκρινίζων την στάσιν της Κυβερνήσεώς του, έναντι του μακεδονικού προβλήματος ο Γιουγκοσλαύος Σύνδεσμος εδήλωσεν ότι η Γιουγκοσλαυία δεν ηδύνατο να παραμείνει αδιάφορος προ της «τρομεράς καταστάσεως» της εν Μακεδονία σλαυϊκής μειονότητος. Η Γιουγκοσλαυία, εδήλωσεν, έχει συμφέρον να βοηθήσει την μειονότητα αυτήν, εις την προσπάθειάν της όπως επιτύχη πλήρη δικαιώματα πολιτικής και πνευματικής ελευθερίας και ότι τούτο θα γίνη εντός των πλαισίων του Καταστατικού Χάρτου των Ηνωμένων Εθνών.
- Ζ. Υπεδείχθη εις την Επιτροπήν, και ουδείς το ημφισβήτησεν, ότι μετά την συμφωνία της Βάρκιζας πλέον των 20.000 Έλληνες υπήκοοι διέφυγον εις Γιουγκοσλαυίαν (είτε απευθείας είτε μέσω Αλβανίας και Βουλγαρίας) και περίπου 5.000 εις Βουλγαρίαν, εξ ων σημαντικόν ποσοστόν ήσαν σλαυομακεδονικής καταγωγής. Μαρτυρίαί επίσης προσήχθησαν προς υποστήριξιν της κατηγορίας ότι η Ελλάς προέβη εις διώξεις της σλαυομακεδονικής μειονότητος. Περαιτέρω δε η Επιτροπή ήκουσε μαρτυ-

ρίας καθ'αs η σλαυική διάλεκτος την οποίαν ομιλούν οι Σλαυομακεδόνες –περίπου 85.000 πρόσωπα– δεν εδιδάσκετο εις τα σχολεία και ότι εις τινας περιοχάς η χρήση της διαλέκτου αυτής παρ' Ελλήνων υπηκόων είχε ενίοτε απαγορευθή.

- Η Επιτροπή έχει την γνώμην ότι τοιαύτη μεταχείρισις είχε ως αποτέλεσμα ταραχάς και δυσαρέσκειαν εκ μέρους της Σλαυικής μειονότητας της Ελληνικής Μακεδονίας και κατέστησεν το έδαφος γόνιμον δια χωριστικάς κινήσεις. Τούτο φυσικά ουδόλως απαλάσσει τους βορείους γείτονας της ευθύνης των δια την υποστήριξιν της Μακεδονικής κινήσεως.
- Θ. Είναι φανερόν ότι από του πολέμου και εντεύθεν η Βουλγαρική και Γιουγκοσλαυική Κυβέρνησις δια λόγων υπευθύνων επισήμων και δι' άρθρων εφημερίδων ανεζωογόνησαν και προώθησαν την χωριστικήν κίνησιν μεταξύ των Σλαυο-Μακεδόνων εν Ελλάδι».

Από την πλευρά του, το ΚΚΕ, δεν αφήνει ευκαιρία να μην διακηρύξει τις πραγματικές του προθέσεις. Ιδού η απόφαση της 4ης Ολομέλειας της Κ.Ε. του ΚΚΕ, που συνήλθε στις 28-29/7/1948: «Η Ελλάδα είναι κράτος ιμπεριαλιστικό και κατέκτησε δια της βίας ολόκληρες περιφέρειες κατοικημένες από άλλες εθνότητες. Το ΚΚΕ διακηρύττει εν ονόματι των βασικών αρχών του μπολσεβικισμού για τη Μακεδονία και τη Θράκη, το σύνθημα του δικαιώματος της αυτοδιάθεσης μέχρι πλήρους αποχωρισμού από το Ελληνικό κράτος, του δικαιώματος για μια ανεξάρτητη Μακεδονία και Θράκη και υποστηρίζει δραστήρια την επαναστατική πάλη του πληθυσμού των περιφερειών αυτών για την εθνική τους απελευθέρωση» (πηγή: «ΚΚΕ – Τα Επίσημα Κείμενα», τόμος 3ος).

Κι ερχόμαστε τώρα, στην περιβόητη απόφαση της 5ης Ολομέ-

λειας, που αποτέλεσε την αποκορύφωση της προδοτικής πορείας του ΚΚΕ. Η κατάπτυστη αυτή απόφαση ήταν η εξής: «Στη Βόρεια Ελλάδα, ο Μακεδονικός (Σλαβομακεδονικός) λαός τα 'δωσε όλα για τον αγώνα και πολεμά με μια ολοκλήρωση ηρωισμού και αυτοθυσίας, που προκαλούν τον θαυμασμό. Δεν πρέπει να υπάρχει καμία αμφιβολία, ότι σαν αποτέλεσμα της νίκης του ΔΣΕ και της λαϊκής επανάστασης, ο Μακεδονικός λαός θα βρει την πλήρη εθνική αποκατάστασή του, έτσι όπως τη θέλει ο ίδιος, προσφέροντας σήμερα το αίμα του για να την αποκτήσει. Οι Μακεδόνες κομμουνιστές στέκονται πάντα επικεφαλής στην πάλη του λαού τους».

Η απόφαση αυτή του ΚΚΕ, την συγκεκριμένη χρονική στιγμή, είναι –τουλάχιστον– περίεργη. Κι αυτό, γιατί η ίδρυση ανεξάρτητου «Μακεδονικού» κράτους, με πρωτοβουλία του ΚΚΕ, δεν θα μπορούσε να εξυπηρετήσει την Γιουγκοσλαβία με την ενσωμάτωση του στο Ομόσπονδο Γιουγκοσλαβικό κράτος, όπως προέβλεπε αρχικά το σχέδιο, γιατί ήταν απίθανο να συναινέσει προς τούτο ο Στάλιν, μετά την ρήξη του με τον Τίτο.

Οπότε, ποιόν εξυπηρετούσε τώρα η πολιτική του ΚΚΕ; Η απάντηση βρίσκεται στην επίσκεψη που πραγματοποίησε ο Ζαχαριάδης, συνοδευόμενος από τους Βλαντά και Ιωαννίδη, στην Σόφια, έναν μήνα πριν από την έναρξη των εργασιών της 5ης Ολομέλειας, για την παρακολούθηση του 5ου συνεδρίου του ΚΚ Βουλγαρίας. Εκεί, όπως φαίνεται, το ΚΚΕ και οι συμμορίες του τέθηκαν υπό την «προστασία» της Βουλγαρίας, σίγουρα με τις ευλογίες του Στάλιν, και υποχρεώθηκαν σε αντάλλαγμα να ανακοινώσουν επίσημα τις θέσεις τους για το «Μακεδονικό», ώστε να έχουν στα χέρια τους οι Βούλγαροι, μια συγκεκριμένη δέσμευση. Δηλαδή, τις αλλαγές αφεντικών του ΚΚΕ

τις πληρώνει και πάλι η Μακεδονία μας!

Παρεμπιπτόντως, άλλη σημαντική απόφαση της 5ης Ολομέλειας της Κ.Ε. του ΚΚΕ, ήταν η υπουργοποίηση των γνωστών αρχικομιτατζήδων Μητρόφσκυ και Γκότσεφ (κι έπειτα κάποιοι τολμούν και μιλούν για «εμφύλιο πόλεμο»).

Τον Φεβρουάριο, στο Βίτσι, συνήλθε η 2η Ολομέλεια του Κεντρικού Συμβουλίου του ΝΟΦ, στην οποία έδωσε το παρόν και ο Ζαχαριάδης. Ιδού η απόφαση του Συμβουλίου, όπως δημοσιεύθηκε στο δημοσιογραφικό όργανο του ΝΟΦ «Νεποκορέν» της 15/2/1949: «Αποφασίζουμε να συγκληθεί το δεύτερο συνέδριο του ΝΟΦ μέσα στο Μάρτη 1949.

Το 2ο Συνέδριο θα' ναι συνέδριο διακήρυξης των νέων προγραμματικών του ΝΟΦ που είναι ο προαιώνιος πόθος του λαού μας, θα διακηρύξει την Ένωση της Μακεδονίας σε ένα ενιαίο, ανεξάρτητο, ισότιμο Μακεδονικό κράτος, μέσα στην Λαϊκοδημοκρατική Ομοσπονδία των Βαλκανικών λαών, που' ναι η δικαίωση των πολύχρονων αιματηρών αγώνων. Το 2ο Συνέδριο, θ' απευθυνθεί ιδιαίτερα στο σκλαβωμένο μακεδονικό πληθυσμό των πόλεων σαν τη Φλώρινα, Καστοριά, Έδεσσα, Γιαννιτσά κ.α., θα τον καλέσει και θα τον ξεσηκώσει σε ανειρήνευτο αγώνα ενάντια στο μοναρχοφασισμό και τους Αμερικανοάγγλους κατακτητές για την γρήγορη απελευθέρωση των πόθων του αδούλωτου Μακεδονικού λαού, σε αγώνα για τη Λαϊκή Δημοκρατία της Μακεδονίας».

Πράγματι, το συνέδριο των Κομιτατζήδων πραγματοποιήθηκε τον Μάρτιο του 1949, στο Βίτσι, με την παρουσία των Ζαχαριάδη και Καραγιώργη, με σκοπό να επιβεβαιώσει την συνέχιση της παρουσίας τους στον ΔΣΕ.

Ιδού τα συμπεράσματα του συνεδρίου, τα οποία συνοψίζονται

στο «μαζί με τους συμμορίτες ως το τέλος»: «Τα βασικά καθήκοντα που έβαλε το πρώτο συνέδριο του ΝΟΦ ήταν : ολόπλευρη βοήθεια προς το ΔΣΕ, την ΠΔΚ (Σ.Σ. εννοεί την «Προσωρινή Δημοκρατική Κυβέρνηση» των συμμοριτών) και το δυνάμωμα της ενότητας. Και στα τρία ανταποκρίθηκαν το ΝΟΦ και ο Μακεδονικός λαός. Το 2ο Συνέδριο του ΝΟΦ διαπίστωσε πως, ο σλαβομακεδονικός λαός δόθηκε ολοκληρωτικά στο σημερινό αγώνα. Όλοι που ήταν ικανοί να κρατήσουν όπλα, εντάχθηκαν στο ΔΣΕ, πολέμησαν και πολεμάνε παλληκαρίσια στο Γράμμο-Βίτσι και σ' όλες τις περιοχές της Ελλάδας. Την ΠΔΚ ο σλαβομακεδονικός λαός την αγάπησε όσο κανένα άλλο, γιατί αυτή του αναγνώρισε όλα τα δικαιώματα. Στην ΠΔΚ ο Μακεδονικός λαός αντιπροσωπεύεται με υπουργό, τον Πασκάλ Μητρόφσκυ. Στη Δ. Μακεδονία, ο κυβερνητικός αντιπρόσωπος είναι σλαβομακεδόνας. Στον ΔΣΕ υπάρχουν σήμερα πάνω από χίλιοι Μακεδόνες αξιωματικοί. Ο διοικητής της XI Μεραρχίας είναι σλαβομακεδόνας, ο σ. Βιανάς, συνταγματάρχης. Στο ανώτατο πολεμικό συμβούλιο του ΔΣΕ βρίσκεται σλαβομακεδόνας, ο Γκότσεφ. Αυτά τα δικαιώματα, που ο Μακεδονικός λαός τα κατάρχησε με το σπαθί και το αίμα του, του άνοιξαν το δρόμο για την αυριανή Εθνική και Κρατική αποκατάσταση, που είναι ο προαιώνιος πόθος του. Ο σλαβομακεδονικός λαός είναι αποφασισμένος να τα δώσει όλα στον αγώνα για την εθνική αποκατάσταση και να χτυπήσει και παραμερίσει κάθε στοιχείο που θα σταθεί εμπόδιο στο σκληρό μα σωστό δρόμο που τραβά, με επικεφαλής το ΚΚΕ, την ΠΔΚ και το ΝΟΦ. Όλοι στ' άρματα, όλα για τη νίκη».

Στο κοιμητοζήδικο συνέδριο, εκ μέρους του ΚΚΕ, μίλησε ο Κ. Καραγιώργης.

Η ομιλία του-οχετός κατά της Ελλάδος και της Ιστορίας, ήταν

η ακόλουθη:

«Σύντροφοι και συντρόφισσες.

Εκ μέρους της ΠΔΚ και του Γενικού Αρχηγείου του ΔΣΕ, σφίγω αδελφικά το χέρι καθ' ενός και κάθε μιας. Το Συνεδριό σας αποτελεί την πιο πιστή, την πιο ωραία απόδειξη για την αδιάρρηκτη ενότητα και αδελφότητα του ελληνικού και σλαβομακεδονικού λαού, μέσα στη φωτιά του αγώνα για τη λευτεριά και την ανεξαρτησία και των δύο λαών. Λίγοι είναι οι τόποι που βασανίστηκαν, στέναξαν τόσο κάτω από τόσους ζυγούς σκλαβιάς, όσο ο μακεδονικός λαός. Παλνότερα, οι Τούρκοι μπέηδες, οι Σέρβοι και οι Έλληνες κομιτατζήδες-οπλαρχηγοί Παυλομελάδες και Καπετάν Βαρδαίοι, Τσόντοι και Γαρέφηδες, του έσφιγγαν τη θηλειά στο λαιμό. Πάνω από 50 χρόνια τώρα ο μακεδονικός λαός παλεύει για τη λευτεριά του».

Μέχρι το 1956, το ΚΚΕ διατηρεί την θέση του για αυτονόμηση της Μακεδονίας και της Θράκης. Μετά την αποσταλινοποίηση, βάζει στην... κατάψυξη την αυτονόμηση (χωρίς βεβαίως να καταδικάσει τις υπέρ της προηγούμενες διακηρύξεις) και επιστρέφει στη θέση του 1935 για «προστασία των δικαιωμάτων των μειονοτήτων», για να μην «κάψει» το μετωπικό σχήμα της ΕΔΑ. Αλλά και για να πετύχει την απελευθέρωση των εκτοπισθέντων κομμουνιστών. Στο σημείο αυτό θα κάνω μια μικρή παρένθεση. Οι εκτοπίσεις των κομμουνιστών βασίζονταν στο Γ' Ψήφισμα του Ιουνίου 1946, το οποίο προέβλεπε τις ποινές αυτές «προς διάδοσιν, ανάπτυξιν και εφαρμογήν ιδεών τεινουσών εις την απόσπασιν ή αυτονόμησιν μέρους της επικρατείας» (εννοώντας την αυτονόμηση Μακεδονίας και Θράκης, που υποστήριζε το ΚΚΕ).

Ιδού η σχετική απόφαση της 7ης Ολομέλειας της Κ. Ε. του ΚΚΕ

(Φεβρουάριος 1957):

«Η 7η Ολομέλεια διακηρύττει για άλλη μια φορά ότι παλεύοντας διά τα δικαιώματα των εθνικών μειονοτήτων και ξεκινώντας από την πραγματικότητα που διαμορφώθηκε στην Ελλάδα και στα Βαλκάνια, το ΚΚΕ αγωνίζεται για το δικαίωμα της ισοτιμίας των αλαβομακεδόνων, που κατοικούν στην Ελλάδα...» (εφημερίδα «Νέος Κόσμος» φύλλο 3, Μάρτιος 1957). Από τότε μέχρι σήμερα, λίγα στελέχη του ΚΚΕ παραβίασαν τον «κανόνα» (δεν κάνουμε κουβέντα περί Μακεδονικού). Μεταξύ αυτών ο Μανώλης Γλέζος, ο οποίος με δηλώσεις του στην Μόσχα (30 Ιουλίου 1963) έθεσε το Μακεδονικό στην βάση της δημιουργίας ανεξαρτήτου Κομμουνιστικού Μακεδονικού κράτους. Ιδού το σχετικό ρεπορτάζ του Γαλλικού πρακτορείου: «Ο κ. Γλέζος εξεφράσθη υπέρ της λύσεως του προβλήματος των μακεδονικών μειονοτήτων δια διαπραγματεύσεων, διετύπωσε δε την ελπίδα ότι τριμερείς βαλκανικοί διαπραγματεύσεις θα επέτρεπαν εις δεδομένην στιγμήν την ίδρυσιν μιας αυτόνομου Μακεδονίας». («Ελευθερία», 1η Αυγούστου 1963). Σήμερα, το ΚΚΕ και οι παραφυάδες του (ΣΥΡΙΖΑ και ΔΗΜΑΡ) δεν λένε λέξη περί «Μακεδονικού», για ευνοήτους λόγους, υποστηρίζοντας ταυτοχρόνως το «δικαίωμα» των Σκοπιανών να λέγονται όπως θέλουν, δηλαδή «Μακεδόνας»), το σκοπιανό κρατίδιο να έχει σύνθετη ονομασία (φυσικά με τον όρο «Μακεδονία») και να έχουν το δικαίωμα του αυτοπροσδιορισμού οι «μειονότητες» (δηλαδή τα φιλοσκοπιανά φίδια της Βορείου Ελλάδος). Και βέβαια, δεν καταδικάζουν την προδοτική τους ιστορία – η οποία μέχρι το 1968 που έγινε η διάσπαση – είναι κοινή, αλλά αντιθέτως κλαψουρίζουν για την συντριβή τους το 1949 και επιδιώκουν να πάρουν την ρεβάνς. Μην νομίζετε πως άλλαξαν, έστω και κατά κεραία, τις αρχικές τους επιδι-

ώξεις (ο λύκος κι αν εγέρασε...). Το μόνο που φαινομενικώς άλλαξε είναι τα αφεντικά (αντί των Σοβιετικών τώρα έχουν αναλάβει οι Αμερικανοί την προστασία των επιδόξων αρπακτικών της Μακεδονίας μας). Στην ουσία, όμως, τίποτα δεν άλλαξε. Διότι οι σιωνιστές ευρίσκοντο τότε όπισθεν του Τίτο, των Βουλγάρων και των Σοβιετικών, οι σιωνιστές βρίσκονται και σήμερα όπισθεν των Σκοπιανών, των Βουλγάρων και των Αμερικανών!

Συνεχίζουμε με την αποκάλυψη μιας ακόμη προδοσίας του.....

Η ΠΡΟΔΟΣΙΑ ΤΗΣ ΒΟΡΕΙΟΥ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΚΚΕ (κι όταν λέμε του ΚΚΕ, εννοούμε ολοκλήρου αυτού του εσμού που αποκαλείται αριστερά και που μέχρι το 1968 είχε ενιαία έκφραση το ΚΚΕ), επί της Βορείου Ηπείρου. Μια προδοσία συνεχής και απροκάλυπτη, αλλά άγνωστη εν πολλοίς στο ευρύ κοινό.

Μέχρι την έναρξη του Β΄ Π.Π., το ΚΚΕ είναι σχετικώς αδιάφορο ως προς την Β. Ήπειρο, εφόσον η «μάνα των λαών» (ΕΣΣΔ) δεν είχε συμφέροντα εκεί και βέβαια το βορειοηπειρωτικό ζήτημα δεν βρισκόταν στην επικαιρότητα. Παρ' όλα αυτά, η 2η Ολομέλεια της Κ.Ε. του ΚΚΕ (Νοέμβριος 1934) κατήγγειλε ως «ιμπεριαλιστικό αλυτρωτισμό» την διεκδίκηση της Β. Ηπείρου από την Ελλάδα. Ο Ν. Ζαχαριάδης μάλιστα, στην ομιλία του προς την μετά το 6ο Συνέδριο του ΚΚΕ (14-15 Ιουν. 1936) απεκάλεσε την διεκδίκηση της Β. Ηπείρου «καταχτητική βλέψη»:

«Η πλουτοκρατία και η αντίδραση, αν και τρέμουν για τη Μακεδονία και Θράκη, όμως, παραγνώνοντας τις ιδιομορφίες των επαρχιών αυτών και πρώτα απ' όλα την πολυεθνική σύνθεση τους και εφαρμόζοντας αυτού επάνω πολιτική οικονομικής αποστράγγισης και τρομοκρατικού ξεφαντώματος, δεν φτάνουν παρά σε αντίθετα αποτελέσματα απ' αυτά που θέλουν... Το χειρότερο ακόμα είναι ότι η πλουτοκρατορία της χώρας μας και ο φασισμός αντιπροβάλλουν και αυτοί καταχτητικές βλέψεις πάνω στη Βόρειο Ήπειρο, το Μοναστήρι είτε

την Ανατολική Ρωμυλία και έτσι σπρώχνουν τα πράγματα πιο γοργά προς πολεμικές καταστροφικές περιπέτειες» (πηγή: «Κομμουνιστική Επιθεώρηση», αρ. 23 της 1ης Ιουλίου 1936, σελ. 6).

Το 1942, ακραιφνείς Έλληνες δημιουργούν το Μέτωπο Απελευθερώσεως Βορείου Ηπείρου (Μ.Α.Β.Η.), με σκοπούς προφανείς. Το Μέτωπο βρέθηκε από την αρχή εν μέσω δύο πυρών: των κομμουνιστών ανταρτών του Χότζα και των Τουρκαλβανών Τσάμηδων. Οι τελευταίοι, είχαν συμμετάσχει στον Ελληνο-ιταλικό πόλεμο με δύο τάγματα πεζικού, που είχαν ενσωματωθεί στον ιταλικό στρατό και κατά την διάρκεια της ιταλικής κατοχής σχημάτισαν συμμορίες και δρούσαν ως βοηθοί των κατακτητών, κυρίως στην περιοχή της Θεσπρωτίας, όπου ήταν η «βάση» τους. Οι Ιταλοί είχαν υποσχεθεί ότι μετά τον πόλεμο θα παραχωρούσαν την Ήπειρο στους Τουρκαλβανούς, για την δημιουργία της «Μεγάλης Αλβανίας», δορυφόρου της «Μεγάλης Ιταλίας». Οι Τσάμηδες αποδείχθηκαν αντάξιοι της εμπιστοσύνης των Ιταλών. Ιδού τα εγκλήματα τους με αριθμούς: 630 δολοφονίες, 460 απαγωγές, 210 βιασμοί, 2.330 πυρπολήσεις κατοικιών (αφού πρώτα τα λεηλατούσαν...) και χιλιάδες αρπαγές ζώων. Όπως ήταν φυσικό κι επόμενο, μετά την φυγή των Ιταλών προστατών τους, έφυγαν (ή εκδιώχθηκαν) και οι Τσάμηδες, που εγκαταστάθηκαν στην Αλβανία, για να αποφύγουν τις συνέπειες των κακουργημάτων τους εις βάρος των Ελλήνων. Αργότερα, το 1947, με απόφαση της τότε κυβερνήσεως στερήθηκαν την ελληνική ιθαγένεια και δημεύθηκαν οι περιουσίες τους, οι οποίες αποδόθηκαν στα θύματά τους.

Σήμερα έχουν συστήσει σύλλογο και με τις ευλογίες της αλβα-

νικής κυβερνήσεως, ζητούν την αποκατάστασή τους και την απόδοση των περιουσιών τους! Αυτήν την στιγμή, αποτελούν την αιχμή του αλβανικού ανθελληνικού δόρατος...

Οι άνδρες του ΜΑΒΗ είχαν αποκτήσει επικοινωνία με τον ΕΔΕΣ του Ν. Ζέρβα και σε πολλές περιπτώσεις δρούσαν από κοινού. Μετά τις ύπουλες επιθέσεις του ΕΛΑΣ κατά των δυνάμεων του Ζέρβα (1943) και την αποδιοργάνωση που ακολούθησε, οι μαχόμενοι Βορειοηπειρώτες αδελφοί μας έμειναν εκτεθειμένοι στην δολοφονική manía των Τσάμηδων, αλλά και των κομμουνιστών του Χότζα. Όμως, την χαριστική βολή, τους την έδωσε το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, εκπρόσωποι του οποίου υπέγραψαν συμφωνίες συνεργασίας με τους σφαγείς του ελληνισμού και καλούσαν τους Βορειοηπειρώτες με την παρακάτω ανακοίνωση, να συνεργασθούν με τους σφαγείς τους! Ιδού τα χάλια τους:

«Προς τον λαόν της Ελληνικής μειονότητας εν Αλβανία
Στη σύσκεψη της 8ης Αυγούστου, απεφασίσθη όπως η μειονότης μετάσχη του αντιφασιστικού αγώνος περισσότερο ενεργώς. Κατέστη δε φανερόν πως για να επιτευχθεί τούτο, πρέπει να ιδρυθούν ομάδες της μειονότητας κάτω από την καθοδήγηση Αρχηγείου αποτελούμενον από Αλβανόν αντιπρόσωπον, αντιπρόσωπον της μειονότητας και αντιπρόσωπον της ελληνικής οργανώσεως (ΕΑΜ), της συνεργαζομένης με το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο Αλβανίας.

Ο ίδιος τρόπος καθοδηγήσεως απεφασίσθη και δια την πολιτικήν οργάνωσιν. Την 10η Αυγούστου δε, εις κοινήν σύσκεψιν αντιπροσώπων των συνεργαζομένων ελληνο-αλβανικών οργανώσεων, μελετήθηκαν τα προβλήματα του αγώνος, τα οποία παρουσιάζουν η μειονότης εν Αλβανία και η μειονότης εν Ελλάδι και κατάληξαν εις την δημοσιευμένην απόφα-

σιν. Ελπίζομεν ότι ο λαός της μειονότητας θα κατανοήσει το κρίσιμο των περιστάσεων και τη λεπτότητα των μειονοτικών ζητημάτων. Χρειάζεται επομένως απόλυτη πειθαρχία στην καθοδηγητική επιτροπή. Ο λαός να προσέξει να μην αναθέσει υπεύθυνα θέση σε ανθρώπους που ανεμίχθησαν σε παλαιούς αγώνες κι έχουν δημιουργήσει παρεξηγήσεις. Επίσης, να μην αναθέσει υπεύθυνα θέση σε άτομα γνωστών σωβινιστικών φρονημάτων. Πάσα προπαγάνδα σωβινιστική και διασπαστική απαγορεύεται απολύτως. Ο λαός δέον να απομονώσει όσους θέλουν να τον παρασύρουν εις πράξεις εκτός της γραμμής του αντιφασιστικού αγώνος. Σήμερα γίνεται αγών των λαών και η νίκη θα είναι των λαών, η νίκη της λαϊκής δημοκρατίας» (πηγή: Α. Κύρου - «Εθνική Αντίσταση και Εθνική Μειοδοσία», σελ. 306).

Βλέπουμε, λοιπόν, πως το ΕΑΜ (ΚΚΕ) ανακάλυψε την ύπαρξη... αλβανικής μειονότητας στην Ελλάδα, από το 1943! Αυτή ήταν η «εθνική αντίσταση»!

Το ΚΚΕ έφθασε μάλιστα στο σημείο να προτείνει ίδρυση μικτών ταγμάτων με τους Αλβανούς. Ιδού το σχετικό έγγραφο, εις το οποίο μάλιστα η Νότιος Ήπειρος αποκαλείται Τσαμουριά:

Υπ' αριθμόν 34

ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΗΣΗ

ΙΧ Μεραρχίαν δια Ορφέα

Επί κρυπτογραφήματος 10/1/44 5400

Εγκρίνομεν συγκρότησιν μικτού τάγματος

περιφέρειαν Τσαμουριάς.

Σ. Δ. Γεν. Στρατηγείου 13/1/44

κρυπτογραφήθη Ώρα 11.10

Κωστούλας Υπολοχαγός

Ωστόσο, μπορεί κάποιος να σας εμφανίσει άλλα έγγραφα του

ΕΑΜ που να αναφέρονται στην Β. Ήπειρο. Πράγματι, τον πρώτο καιρό της κατοχής που το ΚΚΕ κρυβόταν πίσω από το «πατριωτικό» ΕΑΜ, υπήρξαν κάποιες ελάχιστες αναφορές στην Β. Ήπειρο. Προφανώς, για να πεισθεί ο κόσμος ότι το ΕΑΜ ήτο πράγματι «πατριωτική» οργάνωση, που αποδεχόταν τις εθνικές διεκδικήσεις. Το «ενδιαφέρον» ήταν πέρα για πέρα ψεύτικο και ευκαιριακό. Μετά τον ερχομό του στην Ελλάδα από το Νταχάου (με αγγλικό αεροπλάνο, ντυμένος με αγγλική στολή και με ροδοκόκκινα μάγουλα από την καλοπέραση – ο αριστερός συγγραφέας Η. Πετρόπουλος τον χαρακτηρίζει «κάπο», δηλαδή φαφίε...), ο Ζαχαριάδης απορρίπτει την «εθνικιστική παρέκκλιση» και λαμβάνει θέση εις βάρος των πόθων του ελληνισμού, με σύνθημα «Όχι αλλαγή των συνόρων του 1939 - Δεν ζητάμε τίποτα» .

Και για του λόγου το αληθές, ιδού το επίμαχο σημείο του λόγου του Ν. Ζαχαριάδη για την εξωτερική πολιτική, κατά το κλείσιμο των εργασιών της 12ης Ολομέλειας (25 έως 27/06/1945): «Όπως δεν αναγνωρίζουμε στους άλλους το δικαίωμα να έχουν εδαφικές διεκδικήσεις σε βάρος μας, έτσι κι εμείς δεν μπορούμε να θέτουμε παράλογες απαιτήσεις σε βάρος τους. Είμαστε αντίθετοι σε κάθε βίαιη αλλαγή των συνόρων του 1939, ανεξάρτητα από ποια πλευρά αυτή προέρχεται... Αυτή η αρχή ισχύει και για τα Δωδεκάνησα και για την Κύπρο και για τη Βόρεια Ήπειρο» - (πηγή: ό. π., σελ. 63). Και τελικώς, η θέση του προδοτικού ΚΚΕ περνάει, με εξαίρεση τα Δωδεκάνησα! Η διεκδίκηση της Κύπρου και της Β. Ηπείρου εγκαταλείπεται...

Η προσωρινή και για λόγους σκοπιμότητας «εθνικιστική παρέκκλιση» του ΚΚΕ το 1945 και μέχρι τον ερχομό Ζαχαριάδη, δεν περνάει έτσι, στο ντούκου και κυρίως δεν ξεχνιέται.

Αναφέρει σχετικώς ο Ζαχαριάδης το 1949: «Το λαϊκό επαναστατικό στρατόπεδο περνά μια περίοδο ανασυγκρότησης. Ξεκαθαρίζεται και το ιδεολογικό μέτωπο από τις παλιές αμαρτίες. Μαζί με το λαϊκοδημοκρατικό διαχωρισμό απαλλάσσεται το ΕΑΜ κι από τις λαθεμένες σωβινιστικές επιδράσεις, που εκφράζονταν με ότι στο διάστημα της κατοχής υιοθέτησε τα μεγαλοελλαδίτικα συνθήματα και ζητούσε εδαφικές παραχωρήσεις σε βάρος της Βουλγαρίας και της Αλβανίας» (πηγή: «Καινούργια κατάσταση – καινούργια καθήκοντα. Οι διαπιστώσεις, η γραμμή και οι αποφάσεις της 6ης Ολομέλειας της Κ.Ε. του ΚΚΕ (9-10-1949)», έκδοση της Κ.Ε. του ΚΚΕ).

Λίγο αργότερα, στην εισήγησή του στην 3η Συνδιάσκεψη του ΚΚΕ, ο Ζαχαριάδης γίνεται ακόμα πιο οξύς και βαράει αλύπητα την ψευτο-πατριωτική γραμμή του ΚΚΕ επί του βορειοηπειρωτικού, του 1945: «Δεύτερο λάθος σ' αυτή την περίοδο είναι το Βορειοηπειρωτικό. Είναι η απόφαση του Π.Γ. της 15ης του Ιούνη που λέει ότι σε περίπτωση, που η δημοκρατική πλειοψηφία αποφάσιζε την ένοπλη κατάληψη της Βόρειας Ηπείρου, το κόμμα παρά τις διαφωνίες του θα υποτασσόταν. Ένα λάθος βασικό και μπορώ να σας πω το μόνο ασυγχώρητο λάθος που έχει κάνει το κόμμα σ' αυτή την περίοδο, ασυγχώρητο πραγματικά, γιατί ήταν ένα στραβοπάτημα, ένα βασικό παραστράτημα, από τη σωστή γραμμή, από τις αρχές του μαρξισμού-λενινισμού. Όποτε, αυτό το λάθος μας, θα πρέπει να το κριτικάρουμε αμείλικτα, να το βλέπουμε καθαρά, να το έχουμε σαν «φυλαχτό» για να μας φυλάει από τέτοια παραστρατήματα. Το λάθος αυτό μένει και στην προηγούμενη και στην κατοπινή δράση, στην πολιτική και στη θεωρία του Κόμματός μας, σαν ένα παρείσρακτο, μεμονωμένο γεγονός, σαν ένα καρκίνωμα ξένο προς το γερό σώμα του Κόμματός μας. » (πηγή:

«Αρχείο της Κεντρικής Επιτροπής του ΚΚΕ, ΙΙΙ Συνδιάσκεψη του ΚΚΕ», εκδόσεις της Κ.Ε. του ΚΚΕ, Αύγουστος 1951).

Παρακάτω, στην ίδια ομιλία του, ο –θυμίζω– προσφάτως αποκαταστηθείς πλήρως από το ΚΚΕ, Ζαχαριάδης, καυχάται πως το ΚΚΕ όχι μόνο διόρθωσε «το μόνο ασυγχώρητο λάθος» του, αλλά και απέτρεψε την απελευθέρωση της Βορείου Ηπείρου: «Δίπλα σ' αυτό, νομίζω ότι η Συνδιάσκεψη θα πρέπει αποφασιστικά να αποκρούσει την προσπάθεια της αντικομματικής εκμετάλλευσης, της μαυραγορίτικης σπεκουλάτσιας, που πάει να γίνει γύρω απ' αυτό το λάθος. Γιατί γεγονός είναι ότι το Κόμμα μας, όχι μονάχα τυπικά, μα ουσιαστικά, το είδε τότε αυτό το λάθος και με έργα και πράξεις το διόρθωσε. Απόδειξη είναι το γεγονός ότι με τα στοιχεία που τότε το Κόμμα μας αποκάλυψε, απέτρεψε –το ομολόγησε τότε ο ίδιος ο μοναρχοφασισμός– την εισβολή στη Βόρεια Ήπειρο».

Μια νέα προδοσία του ΚΚΕ, πήγε να γίνει κατά την διάρκεια του συμμοριτοπολέμου, αλλά ευτυχώς δεν ολοκληρώθηκε. Βρισκόμαστε, λοιπόν, στο 1947. Στο πλευρό του ΚΚΕ πολεμούν ήδη οι λεγόμενοι «Σλαβομακεδόνες» (βλέπε Κομιτατζήδες), αλλά δεν φθάνουν. Υπάρχει μεγάλη ανάγκη σε έμπυχο υλικό. Στο ΚΚΕ καταλήγουν στην απόφαση να ζητήσουν –δια στόματος Μάρκου Βαφειάδη– από τον κομμουνιστή δικτάτορα της Αλβανίας, Ενβέρ Χότζα, να τους στείλει μερικές χιλιάδες από τους φανατικούς ανθέλληνες Τσάμηδες –που έχουν εκδιωχθεί κακόν – κακώς από την Ελλάδα– για να τους εντάξει στον Δ.Σ.Ε. («Δημοκρατικό Στρατό Ελλάδος», δηλαδή, συμμορίτες...). Προφανώς, για να καταλήξει το ΚΚΕ σε μια τέτοια απόφαση, ήταν έτοιμο και για το αντάλλαγμα: την πλήρη δικαίωση των Τσάμηδων, άρα και την παραχώρηση και της Νοτίου Ηπείρου στην Αλβανία! Ευτυχώς, είτε ο Χότζα δεν συνειδητοποίησε την

μεγάλη ευκαιρία που του παρουσιάστηκε, είτε πράγματι δεν είχε εμπιστοσύνη στους Τσάμηδες και αρνήθηκε. Ιδού και το σχετικό έγγραφο:

«Εκθεση του Hoxha (Ενβέρ Χότζα) προς τον Τίτο για την επίσκεψη του Βαφειάδη στα Τίρανα (24/09/1947) – Σας πληροφορώ για την επίσκεψη στα Τίρανα του στρατηγού Μάρκου. Ήρθε χωρίς καμία προηγούμενη ειδοποίηση. Για το λόγο αυτό δεν συναντήθηκα μαζί του. Εξουσιοδότησα έναν σύντροφο από το Πολιτικό Γραφείο να συζητήσει μαζί του. Έθεσε τα ακόλουθα ερωτήματα:

1ον) Να αποσταλούν 3.000-4.000 Τσάμηδες για τον Δημοκρατικό Στρατό, από τις 18.000 που ζουν στην Αλβανία, διωγμένοι από την Ελλάδα από τις δυνάμεις του Ζέρβα.

... Όσον αφορά τους Τσάμηδες, θεωρούμε ότι προς το παρόν δεν μπορούν να αποτελέσουν παράγοντα βοήθειας. Για μεγάλο χρονικό διάστημα βρέθηκαν υπό την επίδραση της αντίδρασης. Δεν θα θελήσουν να πάνε να πολεμήσουν, αλλά και για εκείνους που θα θελήσουν να πάνε υπάρχει ο κίνδυνος να περιπέσουν σε αμερικανική επίδραση. Για το λόγο αυτό απαντήσαμε ότι προς το παρόν αυτό είναι αδύνατο, λαμβάνοντας υπόψη τα συμφέροντα του Δημοκρατικού Στρατού, αλλά ότι θα κάνουμε ότι μπορούμε να στείλουμε την κατάλληλη στιγμή αυτούς που έχουν τη δυνατότητα...» - (πηγή: «Εμφύλιος Πόλεμος, Έγγραφα από τα Γιουγκοσλαβικά και Βουλγαρικά αρχεία», εκδόσεις «Βήμα»).

Βεβαίως, η μη αποστολή Τσάμηδων στους συμμορίτες, δεν σήμαινε ότι αν κέρδιζε ο ΔΣΕ δεν θα υποχρεώνονταν οι συμμορίτες από τον «μεγάλο πατερούλη» Στάλιν, να παραχωρήσουν εδάφη στην Αλβανία...

Μετά το τέλος του συμμοριτοπολέμου και την απόσχιση Τίτο

από το σοβιετικό μπλοκ, δημιουργήθηκαν πολλαπλές εντάσεις στα ελληνο-αλβανικά σύνορα και το θέμα της Βορείου Ηπείρου ξαναφούντωσε. Τότε, το ΚΚΕ –δια στόματος του αρχηγού του Ζαχαριάδη- υπερασπίστηκε για μια ακόμα φορά το αλβανικό μόρφωμα από την «επιθετικότητα» της Ελλάδος και του Τίτο: «Άμεσος στόχος Ελλάδας και Γιουγκοσλαβίας είναι η Λαϊκή Δημοκρατία της Αλβανίας. Ενδεικτικό γι' αυτό είναι όχι μόνο οι ατελείωτες μοναρχοφασιστικές πολεμικές προκλήσεις στα σύνορα, η διεκδίκηση της Νότιας Αλβανίας, η ακατάπαυστη λυσσασμένη προπαγάνδα ενάντια στην Αλβανία, μα και το γεγονός ότι ο Τίτο κατάγγειλε τελευταία τη συνθήκη φιλίας και αμοιβαίας βοήθειας με τη Λ.Δ. της Αλβανίας» - (πηγή: «Καινούργια κατάσταση – καινούργια καθήκοντα. Οι διαπιστώσεις, η γραμμή και οι αποφάσεις της 6ης Ολομέλειας της Κ.Ε. του ΚΚΕ (9-10-1949)», έκδοση της Κ.Ε. του ΚΚΕ).

Μάλιστα, ο Ζαχαριάδης δηλώνει τότε στους κουκουέδες, πως σε περίπτωση που η Ελλάς τολμήσει να σπεύσει προς απελευθέρωση της Βορείου Ηπείρου ή της Ρωμυλίας, το ΚΚΕ θα οργανώσει νέο αντάρτικο μέσα στην Ελλάδα και θα λειτουργήσει ως 5η Φάλαγγα! Ιδού το ντοκουμέντο: «Και το λέμε καθαρά: Το στρατό που φτιάχνουμε για να τον χρησιμοποιήσουν ενάντια στην Αλβανία και τη Βουλγαρία εμείς θα τον συμπαραλιάσουμε. Και θα πιάσουμε από την πρώτη στιγμή τα βουνά, θα πιάσουμε τα ταμπούρια, θα παλέψουμε μέσα στις πόλεις, θα τους καλάσουμε τα πολεμικά σχέδια. Τον πόλεμο θα τους τον κάνουμε τάφο» (πηγή: Αρχείο της Κεντρικής Επιτροπής του ΚΚΕ – III Συνδιάσκεψη του ΚΚΕ», εκδόσεις της Κ. Ε. του ΚΚΕ, Αύγουστος 1951).

Εν συνεχεία και παρά την αποκαθλωση του Ζαχαριάδη, την «αποσταλινοποίηση» και την ανεξαρτητοποίηση της Αλβανίας

από την ΕΣΣΔ, ουδέποτε το ΚΚΕ αναφέρθηκε στο βορειοηπειρωτικό ζήτημα, ζητώντας έστω ανθρώπινα δικαιώματα για τους κατατρεγμένους Βορειοηπειρώτες. Αντιθέτως, συνέχισε την προδοτική τακτική του, στέλνοντας... χαιρετίσματα στους σφαγείς του Ελληνισμού. Ιδού το «χαιρετιστήριο μήνυμα της Κ.Ε. του ΚΚΕ προς την Κ.Ε. του Κόμματος Εργασίας της Αλβανίας» (έτσι λεγόταν το Κ.Κ. Αλβανίας), όπως δημοσιεύθηκε στον «Νέο Κόσμο», τον Δεκέμβριο του 1959 και στο οποίο η εδαφική διεκδίκηση της Β. Ηπείρου χαρακτηρίζεται «ανεδαφική» και «παράλογη»:

«ΧΑΙΡΕΤΙΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ
ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

Στην Κεντρική Επιτροπή
του Κόμματος Εργασίας της Αλβανίας
Τίρανα

Αγαπητοί σύντροφοι,

Στην 15η επέτειο της απελευθέρωσης της Αλβανίας η Κεντρική Επιτροπή του Κομμουνιστικού Κόμματος της Ελλάδας σας στέλνει τα πιο θερμά συγχαρητήρια και τις καλύτερες ευχές της.

Στα 15 χρόνια της ελεύθερης ανάπτυξης του, ο αλβανικός λαός, κάτω άπ' τη δοκιμασμένη καθοδήγηση του Κόμματος Εργασίας της Αλβανίας και με την αμέριστη ανιδιοτελή βοήθεια της Σοβιετικής Ένωσης και των άλλων σοσιαλιστικών χωρών, σημείωσε λαμπρές επιτυχίες στην οικοδόμηση της νέας ζωής του, στη σοσιαλιστική εκβιομηχάνιση και το ανέβασμα της αγροτικής οικονομίας στη διαρκή άνοδο τον βιοτικού και πολιτιστικού επιπέδου του.

Ο Ελληνικός λαός συμμερίζεται ολόψυχα τα αισθήματα περη-

φάνειας και χαράς, που νιώθει ο αδελφός γειτονικός λαός της Αλβανίας για τις επιτεύξεις του. Το παράδειγμα της Αλβανίας δείχνει χειροπιαστά σ' όλους τί μπορεί να δημιουργήσει ένας λαός όταν πάρει τις τύχες του στα ίδια του τα χέρια. Οι πατριώτες της χώρας μας παρακολουθούν με βαθειά ικανοποίηση τις ακούραστες προσπάθειες της αλβανικής κυβέρνησης για την αποκατάσταση των σχέσεων καλής γειτονίας και συνεργασίας ανάμεσα στις δύο χώρες. Ο λαός μας αποκρούει τα μυθεύματα για δήθεν «εμπόλεμη κατάσταση» με την Αλβανία, τις παράλογες και ανεδαφικές αξιώσεις κατά της ακεραιότητας της Λαϊκής Δημοκρατίας της Αλβανίας και όλη την ψυχροπολεμική πολιτική της κυβέρνησης Καραμανλή σαν ξένη προς τα συμφέροντα του, τα συμφέροντα της ειρήνης στα Βαλκάνια. Ο λαός μας παλεύει για την εφαρμογή μιας πολιτικής ειρήνης, ειρηνικής συνεργασίας και φιλίας με όλους τους λαούς, για τη μετατροπή των Βαλκανίων σε ζώνη ειρήνης, για τη δημοκρατία και την κοινωνική πρόοδο.

Ζήτω η Λαϊκή Δημοκρατία της Αλβανίας!

Ζήτω η φιλία ανάμεσα στον Ελληνικό και τον Αλβανικό λαό!

Ζήτω η ειρήνη ατά Βαλκάνια και σ' όλο τον κόσμο!

Η ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ
ΚΟΜΜΑΤΟΣ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ»

Τέλος, όταν κατέφτασαν εδώ οι πρώτοι φυγάδες, στις αρχές της δεκαετίας του '80, το ΚΚΕ υποδέχθηκε τους κατατρεγμένους αδελφούς μας με το σύνθημα: «Επαγγελματίες Βορειοσηπειρώτες, κάτω τα χέρια από την σοσιαλιστική Αλβανία». Την ίδια εποχή, ο «πολύς» Μανώλης Γλέζος αποχαιρετούσε με υψωμένη την αριστερή του γροθιά την σορό του αιματοβαμ-

μένου ερυθρού δικτάτορα και σφαγέα των Βορειοηπειρωτών, Χότζα. Ακόμα και σήμερα, που εμφανίζεται ξανά με «πατριωτική» λεοντή, για το ΚΚΕ βορειοηπειρωτικό ζήτημα δεν υφίσταται. Βεβαίως, από τους μονίμους προδότες της πατρίδος, δεν περιμέναμε τίποτε καλύτερο...

Πάμε τώρα στην τελευταία αριστερο-κομμουνιστική προδοσία

Η ΠΡΟΔΟΣΙΑ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ

(απ' αυτές που εξετάζουμε σ' αυτό το βιβλίο), στην προδοσία του ενωτικού αγώνος της ΕΟΚΑ (1955-1959). Μια προδοσία που έγινε με το «καλημέρα!» Από τον ραδιοφωνικό σταθμό «η φωνή της αλήθειας» (που θα έπρεπε να λέγεται «φωνή της προδοσίας») του ΚΚΕ, που εξέπεμπε από την Μόσχα, αποκαλύφθηκε στους αποικιοκράτες από τον ίδιο τον Ζαχαριάδη, ότι ο «ψευτο-Διγενής» είναι ο συνταγματάρχης Γεώργιος Γρίβας (εκπομπή 24ης Απριλίου 1955). Ιδού τι είπε επί λέξει ο αρχιπροδότης:

«Το Φλεβάρη του 1955, πιάστηκε από τους Άγγλους το βενζινόπλοιο Άγιος Γεώργιος που ο καπετάνιος του στον πόλεμο ήταν στην υπηρεσία των Βρετανών, μαζί του δε πιάστηκε και ο Σωκράτης Λοιζίδης, παλιός πράκτορας της Ιντέλιτζενς Σέρβις και φρέσκος στο Εφ Μπι Άι. Στην τσάντα του Λοιζίδα βρέθηκε και κατασχέθηκε το καταστατικό μιας ψευτοπατριωτικής οργάνωσης ΕΜΑΚ, που αργότερα μετονομάστηκε σε ΕΟΚΑ. Η οργάνωση αυτή έχει επικεφαλής της, έναν γνωστό ψευτοπαλληκαρά αξιωματικό Χίτη, το Γρίβα, που μετά τη Βάρκιζα δολοφονούσε πατριώτες και που μπροστά στο Δημοκρατικό Στρατό το 'κοβε λάσπη. Πρόκειται για τον ψευτο-Διγενή που οι Άγγλοι τον κυνηγάνε, δέθεν, μα δεν τον πιάνουν και που φυσικά τα όπλα που μαζεύει προορίζονται ενάντια στο ΑΚΕΛ και τον Κυπριακό λαό».

Και δεν σταμάτησε εκεί η προδοσία του ΚΚΕ. Την 30η Απριλί-

ου και την 1η Μαΐου 1955, το όργανο του ΑΚΕΛ «Νέος Δημοκράτης» δημοσίευσε σε δύο συνέχειες ένα άρθρο του Ζαχαριάδη, στο οποίο ο αρχικουκουές τάσσεται ξεκάθαρα υπέρ της διχοτομήσεως της Κύπρου (το κατάπτυστο άρθρο υπάρχει και στο βιβλίο του «Δέκα χρόνια πάλης»):

«Τόσο στην Αθήνα όσο και στην Κύπρο οι προσκυνημένοι και συνθηκολόγοι εθνοπροδότες προβάλλουν κάθε τόσο τα εντυπωσιακά πυροτεχνήματά τους κρύβοντας πίσω την προδοσία και το ξεπούλημα που πραγματοποιούν και στην Ελλάδα. Όμως η απελευθέρωση του λαού της Κύπρου δεν μπορεί να είναι πραγματική παρά μόνο σαν απελευθέρωση και των Τούρκων. Η απελευθέρωση της Κύπρου δεν μπορεί να σημαίνει ιδιοποίηση ή χειροτέρευση της υποδούλωσης των Τούρκων, μα απελευθέρωση και για την Τουρκική μειονότητα του νησιού με βάση την πλήρη εθνική αυτονομία. Διεκδικώντας το δικαίωμα της αυτοδιαθέσεως μέχρι και αποχωρισμού για τους Έλληνες, δεν μπορούμε να αρνηθούμε το ίδιο αυτό δικαίωμα στην Τουρκική κοινότητα. Αλλιώς θα χαντακώναμε και την όλη υπόθεση της απελευθέρωσης της Κύπρου. Όταν λέμε αυτονομία, εννοούμε πολιτική αυτοδιοίκηση, δηλαδή εδαφική, οικονομική, κοινωνική, κρατική, εκπολιτιστική, εκπαιδευτική, θρησκευτική αυτοδιάθεση».

Ιδού τώρα τα πρώτα ντοκουμέντα της προδοσίας του ΑΚΕΛ: Ανακοίνωση του Πολιτικού Γραφείου του ΑΚΕΛ, στις 2 Απριλίου 1955:

Πώς πρέπει ο Κυπριακός λαός να δει τα γεγονότα; Είναι μήπως γεγονότα, που έστω και κατά διάνοιαν μπορούν να προάγουν την υπόθεση του; Είναι μήπως “πατριωτικό” έργο που κάνουν οι εμπνευστές αυτής της δράσης, όπως διατείνεται

ένα ύποπτο φυλλάδιο, που κυκλοφόρησε ταυτόχρονα με τις πρωινές δυναμιτιστικές εκρήξεις; Είναι μήπως οι εμπνευστές αυτής της δράσης “διαλεκτοί” ήρωες, που πρέπει να τιμήσει ο λαός; Είναι πιθανό μερικοί καλής πίστης άνθρωποι, επηρεασμένοι από δημαγωγικά λόγια, να πιστεύουν ότι αυτή η τακτική εξυπηρετεί τον εθνικό αγώνα. Αδίστακτα όμως το ΑΚΕΛ λέγει: Αυτού του είδους η δραστηριότητα μονάχα ζημιιά μπορεί να προκαλέσει στον κυπριακό αγώνα. Πιστεύουμε δε ότι ο Κυπριακός λαός, Βασισμένος και στην πείρα του, συμφωνεί απόλυτα μ’ αυτή τη θέση.

Ο πατριωτικός Κυπριακός λαός δεν έχει καμιά σχέση μ’ αυτές τις τρομοκρατικές πράξεις. Το αλάθητο συμπέρασμα, που πρέπει να βγάλει κάθε Κύπριος πατριώτης, είναι ότι τέτοιες μέθοδες ποτέ δεν προωθούν τον αγώνα για εθνική απελευθέρωση.

Οι μέθοδες αυτές εκφυλίζουν τον αγώνα και τον εκθέτουν στη συκοφαντία και τα κτυπήματα των εχθρών του. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι οι δυναμιτιστικές απόπειρες οργανώθηκαν από ταραχοποιούς που θέλουν να υποχρεώσουν την Αγγλική Διοίκηση να πάρει αυστηρά μέτρα εναντίον των εργαζομένων και να αυξήσουν την εχθρότητα που χωρίζει τους Έλληνες από τους Τούρκους. Σίγουρα ο σκοπός των εκρήξεων ήτο για να κτυπηθεί το γνήσιο, το μαζικό, εργατικό κίνημα. Η δράση της ΕΟΚΑ είναι καθαρά αντικομμουνιστική και σίγουρα στρέφεται και κατά των Τούρκων της Κύπρου, και ως εκ τούτου Έλληνες και Τούρκοι ενωμένοι να αμυνθούν για να αντιμετωπίσουν τον κοινό εχθρό τους την ΕΟΚΑ».

Παρόμοια στάση τήρησε και η ΠΕΟ, η αριστερών φρονημάτων Παγκύπρια Εργατική Ομοσπονδία, η οποία σε ψήφισμα

της ανέφερε:

«Η έκτακτη συνδιάσκεψη της ΠΕΟ, που συνήλθε στις 2 και 3 Απριλίου 1955 στην "Αλάμπρα", καλεί την εργατική τάξη της Κύπρου να μείνει μακριά από τις προκλητικές ενέργειες, που σημειώνονται τελευταία».

Ωστόσο, μέχρι τις αρχές του 1957, οι κομμουνιστές στέκονταν εχθρικοί προς τον αγώνα, αλλά δεν είχαν ενεργή ανάμειξη εναντίον του, παρά μόνον με καταδικαστικές αποφάσεις και δημοσιεύματα του κόκκινου τύπου (που κυκλοφορούσε ελεύθερα). Ιδού κάποια ντοκουμέντα:

Στις 22 Απριλίου 1955, η εφημερίδα του ΑΚΕΛ "Νέος Δημοκράτης" χαρακτήριζε τον Αγώνα της ΕΟΚΑ «ύποπτο», τον Αρχηγό της « Ψευτοδιγενή», τους αγωνιστές «παλληκαράδες» και «μασκαρεμένους ελευθερωτές».

Την 1η Μαΐου 1955, η ίδια εφημερίδα έγραψε:

«Το ΑΚΕΛ είναι το κόμμα που ξεσκέπασε τον Αμερικανοαγγλοκίνητο ψευτοδιγενή και έδειξε στο λαό πως τα μάσκουλά του σκοπόν έχουν να συγκαλύψουν την προδοσία του Κυπριακού από μέρους της Παπαγικής Κυβέρνησης, τη γραμμή της παραχώρησης βάσεων στους Εγγλέζους, την τακτική συνταγματική προθεσμία και τη διάσπαση από μέρους του Αρχιεπισκόπου και της λεγόμενης Εθναρχίας... Ο ψευτοδιγενής, όργανο των Αγγλοαμερικάνων ιμπεριαλιστών, υποτιμά τη νοημοσύνη του Κυπριακού λαού και νομίζει πως με τα μούσκουλα και τις απειλές μπορεί να αλλοιώσει τα αδυσώπητα γεγονότα, να τρομοκρατήσει το λαό και να τον παρασύρει στα φιλοϊμπεριαλιστικά σχέδια του».

Απόφαση της Κεντρικής Γραμματείας του ΑΚΕΛ (Σεπτέμβριος

1955), με την οποία οι κομμουνιστές καλούσαν τους Κυπρίους «να σαμποτάρουν τον έρανο υπέρ των πολιτικών κρατουμένων, διότι τα χρήματα, προορίζονται δια την αγοράν όπλων της εγκληματικής ΕΟΚΑ».

Απόφαση της Κεντρικής Επιτροπής του ΑΚΕΛ (Μάιος 1956) που κατήγγειλε τον ένοπλο αγώνα της ΕΟΚΑ «ως λανθασμένη τακτική της τρομοκρατίας της ΕΟΚΑ... δίνει εις τους Άγγλους πατήματα... εξ αιτίας της ΕΟΚΑ υφίστανται τα στρατόπεδα συγκεντρώσεως... εκείνοι που πιάσανε όπλο και κτύπησαν τον δυνάστην έφεραν καταστροφήν στον τόπον». Αποτέλεσμα της στάσεως των κομμουνιστών, ήταν τα εγκώμια του BBC (εκπομπή 29 Αυγούστου 1956):

«Το ΑΚΕΛ, με φυλλάδια του αντιτίθεται εις την ΕΟΚΑ και ζητεί συνέχιση της εκεχειρίας και ειρήνευση πράγμα που δεικνύει ότι το ΑΚΕΛ έχει συναίσθηση των επιθυμιών του λαού».

Από τις αρχές του 1957, όμως, οι δόλιοι Βρετανοί τους χρησιμοποιούσαν ενεργά ως το τελευταίο όπλο που τους είχε απομείνει κατά του ενωτικού αγώνος. Έτσι, οι «Κύπριοι» κομμουνιστές επιστρατεύθηκαν κανονικά από τους Βρετανούς αποικιοκράτες-καπιταλιστές, ως κοινοί ρουφιάνοι και καταδότες των «παρωπιδοφόρων της ΕΟΚΑ» (όπως αποκαλούσαν τους αγωνιστάς). Όμως, οι Ιούδες αυτοί, καλοπληρωμένοι με εγγλέζικες λίρες, έλαβαν συντόμως αυτό που τους άξιζε. Ο Διγενής ίδρυσε ειδική ομάδα τιμωρίας των σπιούνων, με την μόνη ποινή που αξίζει στους προδότες. Για την μαύρη σελίδα που έγραψαν τα βρωμερά σκουλήκια του κομμουνισμού στην Κύπρο, έγραψε στο περιοδικό «Εγερτήριο Σάλπισμα» ο τότε αγωνιστής της ΕΟΚΑ «Δευκαλίων», που ήτο ο κατοπινός πρόεδρος του ηρωικού «ΟΧΙ» στο σχέδιο Ανάν, ο αείμνηστος

σήμερα Τάσσοσ Παπαδόπουλοσ:

«Ξενοκρατία και ΑΚΕΛική ηγεσία υφαίνουνο το ίδιο πανί, έχουνο τουσ ίδιουσ σκοπούσ και επιδιώξεισ. Η ερυθρά ηγεσία ζητούσε ενότητα για να παρεισφρήσει αυτή και τα τυφλά όργανά της μεταξύ των ορθώσ σκεπτομένω και δρώντων εισ το εθνικόνο ζήτημά μασ, δια να διασπά και να προδίδει ευκολότερα τον αγώνα μασ».

Για τισ εκτελέσεισ των κομμουνιστών προδοτών, έγγραψε ο Τάσσοσ Παπαδόπουλοσ: «Φυσικά θλιβόμεθα όταν βρισκόμαστε εισ την αναπότρεπτον ανάγκη να τιμωρήσωμεν ομοεθνείσ μασ, είτε αυτοί είναι αριστεροί είτε οιασδήποτε άλλης παρατάξειωσ. Διεξάγωμεν, όμως, αγώνα εθνικόνο και δεν δυνάμεθα να επιτρέψωμεν σε ανθρωπάρια, τα οποία ουδέν μέχρι σήμερα προσέφεραν εισ τον αγώνα μασ ωσ κόμμα, να μασ αντιστρατεύουνο και επί τη βάσει σχεδίου και οδηγιών να προδίδουνο και να επιτίθενται εναντίον πραγματικών πατριωτών».

Και συνεχίζει ο αείμνηστοσ Τάσσοσ για τισ αντιδράσεισ του εθνοπροδοτικόσ ΑΚΕΛ στισ εκτελέσεισ των χαφιέδων του: «Δεν εδίστασαν να αποπειραθούνο να προκαλέσουνο απεργίασ και θεατρικάσ εκδηλώσεισ διαμαρτυρίασ υπό τασ ευλογίασ των συμμαχικόων των Δυνάμεων Ασφαλεία, δια τον φόνον κομμουνιστών πρακτόρων των Άγγλων».

Γιατί, όμως, οι «Κύπριοι» κομμουνιστέσ έγιναν όργανα των Βρετανών και προδότεσ της πατρίδοσ των; Και πάλι ο λόγος εισ τον αείμνηστο Τάσσο: «Διατί όμως η ερυθρά ηγεσία αντιστρατεύεται τον αγώνα μασ; Διότι εισέπραξε και εισπράττει τα βρετανικά αργύρια. Διότι ο Ζιαρτίδοσ και ΣΙΑ έγιναν πράκτορες της Ιντέλιτζενσ Σέρβισ. Και επειδή εισέπραξαν τα βρετανικά

αργύρια και επειδή ετέθησαν εις την υπηρεσίαν της Ιντέλιτζενς Σέρβις, είχαν την αποκλειστικήν αποστολήν να ενταφιάσουν το Κυπριακόν».

Ιδού και πως σχολίασε ο Διγενής τον προδοτικό ρόλο των κομμουνιστών: «Είχαμε να αντιμετωπίσουμε τρεις εχθρούς. Τους Βρετανούς, τους Τούρκους και τους κομμουνιστές. Ο μεγαλύτερος μου πονοκέφαλος ήτο οι κομμουνισταί».

Από τότε μέχρι σήμερα, οι κομμουνιστές της Κύπρου δεν έχουν αλλάξει καθόλου. Και για να μην υπάρχει καμιά αμφιβολία, ιδού τι είπε πέρυσι ο Χριστόφιας - Καταστροφίας της Κύπρου για την ΕΟΚΑ:

«Στην Ιστορία της Κύπρου, τόσο η ΕΟΚΑ όσο και η Τουρκική Οργάνωση Αντίστασης δεν πρόσφεραν στις δύο κοινότητες παρά μόνο τον φανατισμό».

Και στο Κυπριακό, λοιπόν, οι κομμουνιστές επιβεβαιώνουν, πως «μια φορά προδότης - για πάντα προδότης»!

Στρατηγός Γεώργιος Γρίβας Διγενής:

**«Είχαμε να αντιμετωπίσουμε τρεις εχθρούς. Τους Βρετανούς,
τους Τούρκους και τους κομμουνιστές.**

Ο μεγαλύτερος μου πονοκέφαλος ήτο οι κομμουνιστάι».

Κομοτηνή 1944: ΕΑΜοβουλγαρική συναδέλφωση. Οι Βούλγαροι Υπουργοί Τερπένζεφ και Νείκωφ με τον Λοχαγό Κωνσταντάρα, διοικητή της VI Μεραρχίας του ΕΛΑΣ, τον Ιορδάνογλου, φρούραρχο του ΕΛΑΣ Καβάλας, τον Βαγγέλη Μερκάτα, Γραμματέα του ΚΚΕ Καβάλας κ.λπ. Την ΕΑΜοβουλγαρική συναδέλφωση συμπληρώνουν δαφνοστεφανωμένοι ένας ΕΛΑΣίτης κι ένας Βούλγαρος στρατιώτης

Βούλγαροι αξιωματικοί και στελέχη του ΚΚΕ στη Δράμα

Φωτογραφικά ντοκουμέντα

НИКОС ΖΑΧΑΡΙΑΔΙΣ

Βουλγαρική αφίσα για τον Ζαχαριάδη

Ο Ζαχαριάδης στο 2ο Συνέδριο
του ΝΟΦ

Το σύγχρονο ΚΚΕ στα βήματα του αρχιπροδότη Ζαχαριάδη

Απόφαση της 4ης Ολομέλειας της Κ.Ε. του ΚΚΕ, που συνήλθε στις 28-29/7/1948: «Η Ελλάδα είναι κράτος ιμπεριαλιστικό και κατέκτησε δια της βίας ολόκληρες περιφέρειες κατοικημένες από άλλες εθνότητες. Το ΚΚΕ διακηρύττει εν ονόματι των βασικών αρχών του μπολσεβικισμού για τη Μακεδονία και τη Θράκη, το σύνθημα του δικαιώματος της αυτοδιάθεσης μέχρι πλήρους αποχωρισμού από το Ελληνικό κράτος, του δικαιώματος για μια ανεξάρτητη Μακεδονία και Θράκη και υποστηρίζει δραστήρια την επαναστατική πάλη του πληθυσμού των περιφερειών αυτών για την εθνική τους απελευθέρωση»

(πηγή: «ΚΚΕ – Τα Επίσημα Κείμενα», τόμος 3ος).

«Δεν υπάρχουν Έλληνες κομμουνιστές. Όταν κανείς γίνει συνειδητός κομμουνιστής παύει να 'ναι Έλληνας. Γι' αυτό και το κόμμα λέγεται Κομμουνιστικό Κόμμα της Ελλάδος και όχι Ελληνικό Κομμουνιστικό Κόμμα».

Στρατής Μυριβήλης